

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 891

IN DE KLAUWEN DER MISDAAD.

fr. 1.50

De kleine geneesheer sloeg aandachtig zijn patiënt gade.

NIEUWE SERIE

In de Klauwen der Misdaad.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET HELLENDE PAD.

Roode Bill sloot heel langzaam zijn geweldige vuist met de knoestige vingers, totdat die een soort van knots vormde, die sterk genoeg leek, om er een os mee te vellen, boog zich over de wankele tafel vol vlekken heen, liet zijn ruige wenkbrauwen zakken, en fluisterde tot den knaap die tegenover hem zat :

— Nu moeten wij toch eens voor goed spijkers met koppen slaan, jongetje. Van omwegen heeft Rooie Bill nooit gehouden. Ik zeg maar altijd : eerlijk duurt het langst ! Jij moet wel begrijpen, dat al je tegenspartelen je geen cent helpt, en je niks verder brengt. Kort en goed — ben je je van plan om ons te helpen, ja of nee ?

Er kwam niet dadelijk antwoord.

Tegenover Red Bill zat, in een der donkerste hoekjes van de smerige gelagkamer, een jonge man, die inderdaad niet veel meer was dan een knaap, en hoogstens twintig jaar kon zijn.

Maar het had reeds trekken, als men ze wel aantreft op het gezicht van een gerijpt man, die veel geleden heeft, en de wanhoop nabij is. Het was doodsbleek en vertrokken. De groote

zwarte oogen hadden een verbijsterende uitdrukking. En de lippen spraken woorden uit, maar dat zag men alleen aan hun beweging, want geen geluid kwam erover.

Men vroeg zich aanstonds verwonderd af hoe die vrij goed gekleede knaap verzeild was geraakt in die omgeving. Want het kroegje waar hij zat, was berucht zelfs in Whitechapel, dat toch een der misdadigerswijken is van de reusachtige wereldstad aan de monding van de Theems.

Het hol was verlicht door een enkele, ouderwetsche gaslamp, met een matglazen ballon, die afhing van de zoldering.

Op het buffet stond een ouderwetsche petroleumlamp, die een spaarzaam schijnsel uitgoot over de flesschen en glazen, de bierpomp, en de gemeene tronie van „Schele Sikes”, den waard, die ongeveer de helft van zijn leven in de gevangenis had doorgebracht en daar trotsch op was ook.

Daar kwamen bendeleden bijeen, dronkaards, straatzwervers, lichte kooien van het ergste

soort, maar ook straatrovers, inbrekers en ander schuim, en wee den zeeman, die met een goed gevulden buidel zijn anker daar uitwierp, onkundig van den aard van dit dievenkroegje, waarop de politie bijna voortdurend het oog gevestigd hield omdat zij wist dat het dikwijls bezocht werd door lieden, met wie de mensche-lijke gerechtigheid nog een appeltje te schillen had.

In het laatste jaar hadden er herhaalde invallen plaats gehad, en zoo goed als steeds vruchteloos, een feit, dat de politiemannen vol woede moesten toegeven, maar ook vol verwondering, want al die invallen waren zorgvuldig geheim gehouden en voorbereid.

En toch was telkens de gezochte vogel gevlogen, op een wonderlijke wijze, en schele Sikes stond met zijn onschuldigste tronie achter zijn buffet, deed alsof hij een glas schoon wreef met behulp van een doek, die het alleen nog maar vuiler kon maken, en speelde de verbaasde verontwaardigde huiseigenaar, als de „blauwe jongens” met de revolver nog in de vuist, als woedende tijgers voor hem heen en weer liepen en van hem eischten, dat hij de schuilplaats van den gezochte zou aanwijzen.

Neen, zeker zouden de vrienden van Cedric Harraden hem nimmer gezocht hebben in zulk een dievenhol.

En eindelijk begon hij met moeite te spreken. Zijn stem klonk schor en beefde.

— Luister eens, Bill, ik weet immers wel dat ik in je macht ben, en dat je mij kunt verderven, mij ten ondergang knnt brengen — en met mij nog iemand anders, die mij liever is dan iets ter wereld. Maar, mag je daar misbruik van maken ?

Red Bill liet een schor lachje hooren, en zei minachtend :

— Denk je soms dat ik een kinderjuffrouw ben ? Kijk me die twee handen eens aan ! Die hebben menig bokser in slaap gesust, dikwijls binnen de twee ronden, en rooie Bill is nog voor niemand bang geweest, al heeft hij nu zijn handschoenen aan de kapstok moeten hangen — want Wijntje en Trijntje verdragen zich nu eenmaal niet met den ring, ha ha ! Je moet het een ajje moet het ander kiezen. Maar die handen zijn nog altijd zoo hard als ijzer, en zoo ben ik zelf ook ! Waarom zou ik met je te doen hebben ? Als je me dat maar eens vertelt ! Je hebt gestolen — — —

— Stil, fluisterde de jongen op smeekenden toon. Het was ook geen stelen, dat weet je heel goed, Bill !

— Jawel, we kennen die praatjes ! Maar ik denk wel dat je patroons, Hickory & Zoon het precies zoo zullen noemen, als ik, zoodra zij merken, dat jij meer dan vijfhonderd pond uit hun kas hebt „geleend”, zooals jij het zeker zult noemen !

— Ik zou het zeker terug betalen, Bill, dat zweer ik je, als ik maar kon ! Zoodra ik het geld heb — — —

— En waar wou je dat vandaan halen ? viel de roodharige vroeger zoo beroemde bokser hem ruw in de rede. Je hebt immers geen rooie duit ! Alles heb je besteed aan je zuster, aan dat preutsche dametje, dat haar neus voor rooien Bill optrekt — — —

Hij hield op, want een witte hand, de weeke, blanke hand van een kantoorbediende, sloot eensklaps om zijn pols, en twee oogen keken hem dreigend en duister aan. Het geheele gezicht van den jongen was plotseling veranderd, en zijn stem was scherp als een mes, toen hij den ander toebeet :

— Laat mijn zuster er buiten. Noem zelfs haar naam niet, want die zou in jouw mond tot een vloek worden, Zij is duizend maal te goed voor jou en voor mij. Voor haar heb ik alles over, dat heb ik getoond, maar ik zal niet toestaan, dat een beest zooals gij in deze omgeving over haar praat.

Bill had zijn pols ruw losgetrokken, en ging hoonend voort :

— Mijnheer speelt voor de ridder zonder vrees of blaam — mijnheer speelt voor Lohengrin. Goed, dan zal ik haar er buiten laten. Je weet hoe het met mij staat, maar het is waar — dat zijn mijn eigen zaken. En ik heb nu niet veel tijd meer, en daarom zeg ik het nog eens, Harraden dat het voor jou ook het beste is, met ons mee te doen, want alleen op die manier kun je je uit de narigheid redden. Je geeft natuurlijk toe, dat je een verloren man bent, zoodra de bankiers bij wien je in dienst bent het eens in hun hoofd mochten krijgen, de kas te laten opmaken ?

— Dan zou me niets anders overblijven dan een einde te maken aan mijn leven ! zeide Harraden op doffen toon.

— Nou zie je het zelf ! hernam Roode Bill zegevierend. Je hebt geen centen om het tekort te dekken, want die heb je besteed aan de ziekte — — ik houd mijn mond al, je behoeft me niet aan te kijken, alsof je me zou willen vermoorden ! En waarom eigenlijk al dien omslag ? Wat vragen we van je ? Niets anders dan dat je je over een paar avonden laat insluiten, en achter

de lettercombinatie van de grootte brandkast probeert te komen. Als wij die eenmaal hebben leeggehaald, dan is het een knappe jongen, die kan vaststellen, dat jij er van te voren vijfhonderd pond had uitgenomen, ha ha! Maar als je het niet doet — ja, dan heb je de gevolgen aan je zelf te wijten! Ontkennen zou je niet baten — je hebt het me zelf verteld!

— En driemaal vervloekt zal het uur zijn, waarop ik met je in kennis kwam, roode Bill, waarop je mij hebt laten drinken, en waarop ikin mijn dronkenschap je dat afschuwelijke geheim heb verraden, dat niemand anders weet, niemand!

— Kort en goed — wat ben je van plan?

Harraden wrong de handen, boog diep het hoofd, en staarde naar het tafelblad, volgekrast met letters en soms heele zinnen, afbeeldingen van doorboorde harten, van dolken en boeien, bedekt met wijn en biervlekken, en onzegbaar smerig.

Eindelijk hief hij langzaam het hoofd op en vroeg met een stem die trilde:

— Ik kan je niet tot andere gedachten brengen?

— Je kon net zoo goed probeeren, een lokomotief in volle vaart met je hand tegen te houden! Ik ken je — en ik ben van plan je te houden! Weiger je, dan is er morgen ochtend een briefje bij de politie, en als ik me niet vergis zijn de twee heeren Hickory & Zoon niet bepaald teerhartig!

— Zij zouden geen oogenblik aarzelen, om er een rechtszaak van te maken! zeide Cedric dof.

— Je neemt me de woorden uit mijn mond! net wat ik wou zeggen! Kies dus maar de verstandigste partij, en zeg B, nu je ook A hebt gezegd. Geloof mij maar, beter kun je niet doen!

— En — geef je mij je woord, Bill, dat ik buiten de heele zaak blijf?

— Dat is te zeggen — natuurlijk krijg je je deel!

— Liever sterf ik! riep de jongen heftig. Niets wil ik hebben, geen penny, alleen maar je toezegging, je belofte, dat je mij niet zult verraden als jullie ooit gesnapt worden!

Er kwam een gemeene uitdrukking in de oogen van den zwaargebouwden bokser, toen hij, na een oogenblik te hebben nagedacht, langzaam zei:

— Ik kan je wel garandeeren, dat ze ons niet zullen snappen! We zullen ditmaal eens handig inpikken! Meer dan twee maats neem ik in geen geval mee. Ik heb dus je woord, Harraden?

— Omdat ik niet anders kan! antwoordde

de jongen met een gesmoorde zucht. Alles liever dan dat het ontdekt werd wat ik gedaan heb. Ik hoopte op een kleine erfenis, zie je — maar dat is een misrekening geworden. Ik heb nu mijn verdiende loon. Ik lever me aan je over. Doe maar met me wat je wilt.

— Dat is tenminste taal! Zoo mag ik het hooren! Ik geef je twee dagen om de combinatie van het slot af te neuzen — dat zal wel voldoende zijn. Jij kunt je heel gemakkelijk laten insluiten. Je kent het bankgebouw door en door, en om een uur in den nacht laat je ons er in, aan den gemakkelijksten kant. Ik zal Manke Harry en mooie Fred meenemen. Die kennen het klappen van de zweep, en die zijn betrouwbaar. Weet je wel, dat je niet mee wilt deelen?

— Liever kapte ik mijn hand af! riep Harraden woest.

— Je moet het zelf weten, jongetje. Het wordt je met liefde en plezier gegund. Zoals je wil — ik dring er niet op aan. Maar als het zoover is, zul je je nog wel bedenken! Drink je je glas niet leeg?

— Neen! zeide Cedric stug.

— Bang dat je weer dronken zult worden?

— Dat raakt je niet. Heb je nog meer te zeggen?

— Voor het oogenblik niet. Of ja — dit nog!

Roode Bill was opgestaan, en nu pas kwam zijn geweldige gestalte goed tot zijn recht — de breede, krachtig ontwikkelde schouders de stierennek, de gewelfde borst, de lange, rechte beenen — de geheele gestalte van wat vroeger een volmaakt bokser was geweest in zijn klasse. — Battling Ted" die op het hoogtepunt van zijn roem geen genoegen behoefde te nemen met een beurs van minder dan tweeduizend pond! Hij kwam langzaam naast den jongen staan, op wien hij neerzag van zijn zes voet hoogte, en zeide toen heel langzaam en duidelijk sprekend.

— Dit heb ik nog te zeggen, jongetje. Je zou misschien eens berouw kunnen krijgen, of gewetensknaging. of ik weet hoe ze die poespas noemen, en je patroons willen waarschuwen, of misschien wel de politie! Als dat mocht gebeuren — zie je, dan zou ik mijn beschermende hand van je moeten aftrekken, en dan kan niemand zeggen hoe het met je afloopt. Of eigenlijk — dat kun je dan wel op je vingers natellen! Rooie Bill is zoo mak als een lam, en eet uit de hand, als je maar geen grapjes met hem uithaalt. Maar hij kan niet velen, dat je een loopje met hem neemt, of hem den voet dwars zet, want dan wordt hij boos — en als rooie Bill boos wordt, dan kun je je plezier wel op!

En nou laat ik je voorloopig aan je lot over — tot morgen, waar we hebben afgesproken! Ik ben op het oogenblik een gesjochte jongen, maar over een dag of drie hoop ik een man in bonis te zijn. Dan zijn er weer pitten, ha ha! Doe de groeten aan je mooie zus, en het beste met haar!

De jongen was woedend opgesprongen, en nu kon men goed zien, dat hij zeker wel twee hoofden kleiner was dan de reus die naast hem stond.

Roode Bill klopte hem kameraadschappelijk op den tengeren schouder, draaide zich om, en verliet fluitend de gelagkamer, waar zich op dat oogenblik slechts weinig bezoekers bevonden, bewonderend nagekeken door „Schele Sikes” achter zijn buffet, die zich haastte, het geld voor de vertering te gaan vragen aan dien jongen, bleeken nieuweling, dien hij met een wantrouwend oog beschouwde.

Schele Sikes had nooit veel opgehad met jongelui, die een stijven boord dragen, en goed gepoetste schoenen waren naar zijn meening een onweerlegbaar bewijs voor onbetrouwbaarheid, dwaze trots en volmaakte ongeschiktheid voor het edele beroep van inbreker.

Met zijn half geledigd glas bier voor zich bleef Cedric Harraden nog geruimen tijd als versuft voor zich uitstaren.

Snel ging zijn jeugd aan hem voorbij, doorgebracht in het zonnig tehuis ergens in Kensington, de verhuizing naar het groote Londen, zijn plaatsing op het groote bankiersfirma van de heeren Hickory & Zoon — en daarop het verschrikkelijke spoorwegongeluk, dat hem met een enkelen, verpletterenden slag beroofde van zijn vader en zijn moeder.

Hij doorleefde weer de eerste vreeselijke tijden, toen hij alleen achterbleef met zijn drie jaren oudere, aangebeden zuster Cecile, de benoeming van een voogd, de trieste begrafenisplechtigheid in een stroomenden regen, en toen die nieuwe groote slag — de ontdekking dat het nagelaten fortuintje van zijn vader nauwelijks

toereikend was om de schulden te voldoen. Daarop volgde een tijdperk van weinig meer dan armoede, de ziekte van zijn zuster, de noodzakelijkheid om haar voortreffelijke dokters te geven en een dure geneeswijze te laten volgen — en toen het verschrikkelijke van alles, de gemakkelijheid waarmee hij zich op het bankierskantoor geld kon verschaffen, en het bezwijken voor de verzoeking, toen het leven van zijn aangebeden zuster op het spel stond, en hij inderdaad hoopte, uit een kleine erfenis die hij verwachtte het uit de kas ontvreemde geld te kunnen terug betalen.

Hoe was het mogelijk, dat hij, Cedric Harraden, de zoon van een geleerde, die een onberispelijken naam had gedragen, zoo snel had kunnen afglijden op het hellende pad van de misdaad, dat hij een vriend, een helper was geworden van een kerel als rooden Bill, den beroepsbokser!

Een jaar geleden zou hij om het denkbeeld gelachen hebben, en nu zat hij hier, in een dievenkroeg, in de macht van een schurk, en vastbesloten om mede te helpen aan een inbraak.

En daarbij voegde zich de ontzettende angst, dat zijn zuster, het eenige wezen op aarde, dat hij innig lief had, achter zijn vergrijp zou komen, en hem daarom zou minachten.

Met een zware zucht kwam hij wankelend op de been, steunde even op de tafel, en ging toen met onzekere schreden naar de deur.

Het volgende oogenblik stond hij in de duistere smalle, kwalijk riekende straat. Het motregende. Hij sloeg zijn kraag op en liep snel de straat uit.

Maar daarbinnen keek schele Sikes nog naar de deur, en mompelde hoofdschuddend:

— Als Rooie Bill zich dezen keer maar niet in zijn vingers snijdt! Ik geloof dat hij den verkeerde bij den kop heeft! Een knul die zijn neus in een zakdoek snuit — ik vraag me af wat daarvan kan terecht komen!

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

DE LETTERCOMBINATIE.

De oude heer Hickory zat rechts, de jonge heer Hickory zat links van de dubbele schrijftafel, zwaar gebeeldhouwd, tusschen de beide hooge, breede vensters van het oude heerenhuis geplaatst, waari n al sedert een eeuw de bankzaak van het geslacht Hickory gevestigd was.

Zij waren vader en zoon, maar men kon hen evengoed voor broers houden, want zij waren beiden juist even kaalhoofdig, ze waren beiden even groot, en mager, en zij hadden precies dezelfde gewoonten, gebaren en aanwendsels, zooals bijvoorbeeld het plotseling, als het ware met een ruk afnemen van de groote, hoornen, brillen, met rechte dikke stelen, het half dichtknijpen van de oogen, en het tron melen op het tafelblad met hun knokige vingers.

Zij hadden hetzelfde tanige vel, denzelfden gebogen rug, zij droegen bijna dezelfde kleedren, hun spraak was eender, en daar de vader wat jong was voor zijn leeftijd maar de zoon daarentegen te oud, zoo gebeurde het herhaaldelijk, dat vreemdelingen hen voor tweelingbroeders hielden.

Tegenover hen zat, in een gemakkelijken stoel, dien hij zelf echter volstrekt niet gemakkelijk scheen te vinden een deftig gekleed heer van bij de zeventig, met spierwit haar, stijve beenen en stijven nek, die in al zijn bewegingen en in zijn oogopslag den voormaligen, hooggeplaatsten militair verried.

Op zijn visitekaartje, dat nog op tafel lag, stond dan ook te lezen: „Archibald Morrison Colonel d. B., vertegenwoordiger van de firma Whitehead en Co., brandkasten en veiligheidsloten.”

Hij zat stijf recht op, ofschoon de stoel wel degelijk gemaakt was om er bijna languit in te liggen, met zijn wandelstok in het ivoren knop tusschen de knieën, zijn hooge hoed naast zich, en zijn witte snor hoog opgedraaid.

Hij moest gebruik maken van een lorgnet in gouden montuur om te kunnen lezen, en als hij die niet op had, waren zijn oogen steeds half dichtgeknepen.

Hij was gekomen op het stille uur, en zat nu een minuut of tien, en sprak over brandkas-

ten en sloten, en had zoeven een van de fraai geillustreerde brochures laten zien, waarin de firma die hij vertegenwoordigde hare producten op het voordeelgigst aan het publiek vertoonde.

Hij was nu midden in een vrij saaie uiteenzetting, die een nieuwe vinding betrof op het gebied van deursluitingen, toen mijnheer Harry Hickory, de zoon, hem een weinig ongeduldig in de rede viel met de woorden:

— Mijn waarde kolonel, het spijt mij werkelijk maar ik geloof dat gij Uw tijd verknoeit. Gij had, dunkt mij, wel kunnen inzien, dat een zaak als de onze reeds in het bezit is van het beste wat er maar op dat gebied te krijgen is! Ik zet het den bekwaamsten inbreker om onze brandkastdeuren te openen! Wij hebben een Chatwood, en ik kan U verzekeren — — —

Colonel Morrison fronsde zijn witte wenkbrauwen, en zag er een oogenblik uit, alsof een recruit het gewaagd had, een opmerking te maken. Toen kraste hij:

— Ik heb niets tegen de Chatwoods, mijnheer. Heel bruikbaar kastje. Maar uit den tijd. Ouderwetsch. Zet een werkelijk bekwaam inbreker, een man die den naam verdient, tegenover een kast van dat maaksel, en binnen twee uren heeft hij haar opengesneden, alsof het een sardineblikje was. Met de kasten van mijn firma is dat volkomen onmogelijk. Wij gebruiken niet uitsluitend staal. Het fabrieksgeheim mag ik natuurlijk niet verklappen. Trouwens, ik ken het niet. Maar ik kan U wel verzekeren, dat het materiaal bestand is tegen bijtels, boren, steekvlammen en zelfs tegen termiet! Kunt gij van Uw eigen kasten hetzelfde zeggen?

Mijnheer Morrison haalde minachtend de schouders op, en liet een geluid hooren, dat het midden hield tusschen het blazen van een zeehond en het uitlaten van stoom door een lokomotief.

Daarop zeide hij:

— Een moderne brandkast moet zeker tegen al die dingen bestand zijn. Maar het moet U toch bekend zijn, dat onze fabriek nog verder gaat. Ik ben ervan overtuigd dat zelfs Uw stalen kasten met tusschenwanden van asbest op den

duur zullen bezwijken voor de herhaalde pogingen van een werkelijk goed onderlegd inbreker!

— Laat hij het maar komen probeeren! bralde de jongste mijnheer Hickory.

— Wel, ik geloof niet dat ik een beproefd inbreker ben, zeide mijnheer Morrison kalm, maar ik zou wel wat durven verwedden, dat ik Uw safe, en zelfs Uw groote, pas gekochte brandkast, die tot mijn oprecht leedwezen niet uit onze fabriek afkomstig is, binnen tien minuten heb geopend! Als ik er geen kans toe zie, zal ik er rond voor uitkomen.

De twee heeren Hickory werden precies even bleek. Niet van schrik, maar van woede. Daar zat een oude heer, die durfde verzekeren, dat hij met zijn zwakke handen en zijn gemis aan ervaring hun prachtige kasten zou kunnen overmeesteren.

Het was te dwaas, om er een oogenblik bij stil te staan, al was mijnheer Morrison honderdmaal kolonel geweest, en al vertegenwoordigde hij duizendmaal de wereldberoemde brandkastfabriek van de firma Whitehead in Sheffield.

De jongste firmant was opgestaan, deed een paar passen heen en weer en begon toen driftig, vlak voor den agent stilstaande:

— Mijnheer — — —

— Mijn titel luidt nog altijd kolonel, mijnheer, viel Morrison hem waardig in de rede.

— Zooals gij wilt! Kolonel dan — wij hebben U niet verzocht om hier te komen. Wij hebben voorloopig geen nieuwe kasten noodig, en ik zou dus kunnen volstaan, met U beleefd uit te noodigen, niet langer onzen tijd in beslag te nemen. Die kostbaar is, zooals gij wel zult willen begrijpen.

— Ik twijfel er geen oogenblik aan, maar —

— Wij kunnen echter niet dulden, dat zelfs een vertegenwoordiger van Whitehead aan de deugdelijkheid van onze Chatwood en andere kasten zou twifelen! Wij zullen ze U laten zien, en ik hoop dat gij dan zult begrijpen, dat gij U verder geen moeite behoeft te geven, omdat het fabriek van Whitehead volstrekt niet boven dat van onze leveranciers gaat. Ik zeg U nogmaals dat wij ons alleen het beste aanschaffen, dat voor geld te krijgen is. Wij hebben nog tien minuten tijd. Die zullen wel voldoende zijn, om U van Uw dwaling te overtuigen.

— Als ik dwaal, wi ik dat binnen vijf minuten bekennen! zeide mijnheer Morrison grootmoedig.

— Dan zullen wij maar beginnen met de kleine kast die gij hier ziet staan. Naar gij zult op-

merken is het een Lips. Wilt gij ze eens bezien, en mij dan zeggen, wat gij er op aan te merken vindt.

De oude kolonel was opgestaan, liep met zijn stijve beenen op de kleine kast toe, juist als een ooievaar, zette zijn bril was steviger op zijn neus, bekeek gedurende eenige seconden het stalen meubel, en zei toen hoofdschuddend:

— Voor die kast wil ik wel een uitzondering maken. Zij is volstrekt niet minder dan de onze. Een inbreker, hoe kundig ook, en toegerust met de modernste werktuigen zou tweemaal vier en twintig uren noodig hebben, om een kleine opening in die kast te maken, groot genoeg om er zijn pink doorheen te kunnen steken. Maar gij hebt nog andere kasten! Juist aan de voornaamste twijfel ik!

De jonge mijnheer Hickory vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen, en opende met een uitnoodigend gebaar een deur.

— Nog een oogenblikje, zeide de kolonel.

Hij stapte met zijn ooievaarsbeenen zoo snel als hij kon weer naar de tafel, haalde nog eenige brochures uit zijn zakken, en wierp die op het tafelblad met de woorden:

— Of ik bij u slaag of niet, gij zult mij toch een genoegen doen, inzage te nemen van het drukwerk. Whitehead is onovertroffen in de fabricatie van alarminrichtingen, stalen grendels, geldkistjes, bestand tegen vnur en inbraak, deurkettingen, veiligheidssloten en allerlei onderdeelen voor brandkasten! Lees ze op Uw gemak door, en ik ben ervan overtuigd, dat ge mijn firma vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, met een groote order vereert. En nu ben ik tot Uw dienst, mijnheer!

Hij maakte een kleine, stramme buiging, voor den oudsten firmant, volgde den jongste door de gang, die zeer breed was, en waarlangs eenige kantoorlokalen met glazen wanden waren gelegen, zoodat men van ieder punt van de gang af een overzicht had over bijna het geheele personeel.

— Staal en glas! zeide mijnheer Hickory zegevierend. Heeft U daar iets tegen?

— Niets! Een betere afweer dan glas in een bankgebouw, hoe vreemd het ook moge klinken, is niet denkbaar, gaf mijnheer Morrison toe. Maar helaas, van glas kan men nu eenmaal geen brandkasten maken. En al zou men het wel kunnen — zij zouden Uw fortuin heel slecht weten te bewaren! Dat is zeker de kast waar de eerste kassier het geld bewaart?

Morrison zeide dit, toen het tweetal reeds een trap was afgedaald, monumentaal als in een

paleis, en zoo de vestibule had bereikt, waaromheen nog een aantal kleine en groote zalen in een halven cirkel waren gegroepeerd.

Ook hier waren de wanden, die deze zalen van de vestibule scheidden, tot ongeveer een meter boven den grond van staal, en verder van dik, geribd glas, zoodat men alles wat daar voorviel gemakkelijk kon overzien, want de tusschenwanden waren op dezelfde wijze opgetrokken.

Langs den geheelen voorwand liep een soort toonbank van bruin marmer, en daarboven waren koperen loketten aangebracht, met de bekende opschriften erboven: „Storting — Uitbetaling — Cheques — Effecten — Prolongatie” en zoo voort.

In het midden van de vestibule stond een ouderwetsche rotonde van rood pluche met een palm in het midden, zooals men ze nog wel in enkele musea aantreft, en die zonderling afstak tegen de nieuwe zakelijkheid van het overige.

Hickory ging een zijgang in, opende een stalen deur in een stalen wand, en kwam zoo in het vertrek van den hoofdkassier, die daar met drie of vier helpers werkte.

In zijn afdeeling viel het allereerst de geweldige brandkast in het oog, die zeker wel een vijfhonderd ton woog, en die onwrikbaar aan de stalen balken onder den betonnen vloer was vastgemaakt, zoodat geen tien paarden het voorwerp van zijn plaats hadden kunnen krijgen.

Morrison keek er dadelijk met een blik van den kenner naar, en zeide bewonderend:

— Een prachtig meubel! Er is geen sprake van, het aan de achterzijde aan te tasten — tenzij men eerst door den achtermuur zou heenbreken, en naar ik zie is die ook al van dik staalplaat vervaardigd. Maar wat zal ik U zeggen — zelfs van de allerbeste brandkast is de deur nog altijd het zwakke punt, en al woog dit meubel zoo zwaar als een spoorweg lokomotief, — de man die de lettercombinatie van het slot kent kan ze even gemakkelijk openen alsof hij een sigarenkistje openmaakte!

Juist op dat oogenblik stond de kassier van zijn lessenaar op, ging naar de brandkast, verzette met een vlugge beweging de letterschijf zorgdragende dat de vreemde bezoeker het niet kon zien, en trok de zware deur naar zich toe.

Er speelde een lachje om de lippen van Hickory, toen hij zei:

— Ik wil wel toegeven dat de kennis van de lettercombinatie van groote waarde is voor den inbreker — mits hij den juisten sleutel heeft!

Er zijn er maar twee van. Onze hoofdkassier heeft over dag den eene, mijn vader heeft den anderen. En dadelijk na het sluiten van de kas, een oogenblik voor wij de bank eveneens sluiten, komt de hoofdkassier mij dien tweeden sleutel brengen. Gij ziet dat wij in dat opzicht volmaakt beveiligd zijn. En het ging ook niet om de sleutels, dat zult gij wel erkennen. Gij hebt aangeboden, die kast binnen tien minuten te openen! Ik geloof haast dat gij mij voor het lapje hebt willen houden. Waar kijkt gij toch zoo naar?

Het gelaat van Morrison had een strakke uitdrukking gekregen.

Hij scheen naar het aangrenzende vertrek te zien, door de glazen tusschenruimte heen, en scheen een weinig verschrikt, toen hij zoo plotseling werd aangesproken.

Hij zei met een verlegen lachje:

— De zaak is! ik vrees dat ik mij aan groot-spraak heb schuldig gemaakt, mijnheer Hickory! Het spreekt vanzelf dat Whitehead een grondige studie heeft gemaakt van de meeste andere brandkastmerken — maar ik geloof niet dat zij deze Chatwood goed kent! Ik zelf heb nooit zulk een uitmuntend meubel gezien! Gij staat mij toe, dat ik even het slot bezichtig?

— Een oogenblikje! Brown draai de lettercombinatie terug! Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Morrison, maar bij ons gaat veiligheid voor alles! Nu kunt gij Uw gang gaan!

Brown, de hoofdkassier had snel de combinatie weer door elkaar geworpen, en Morrison, die een kort oogenblik eruit zag alsof hij zich kwaad had willen maken over dit onverholen wantrouwen, trad op de kast toe, bekeek de zware deur, de geweldige, stalen stangen, die de drie tongen van het prachtige, ingewikkelde slot bedienden, wendde zich weer om, en zeide vol bewondering:

— Mijn compliment! Het is niet aangenaam om het te zeggen, maar de waarheid bovenal — die kast is onovertrefbaar! Apropos — wie is dat bleke jongemensch, dat er uitziet alsof hij ziek is? Ik vind dat hij een belangwekkend gezicht heeft!

Mijnheer Hickory scheen zelf volstrekt niet te weten dat hij onder zijn personeel iemand had met een belangwekkend uiterlijk en zieken schenen bij hem niet voor te komen, want hij moest zijn blik even zoekend laten rond gaan voor hij volmaakt onverschillig ten antwoord gaf:

— Gij bedoelt misschien den tweede klerk

Harraden ? Ja, hij ziet er bleek uit vandaag. Zijn zuster is misschien weer minder goed. Die jongen trekt zich alles een beetje sterk aan. Tenminste dat zegt men. Ik bemoei mij zelden persoonlijk met het personeel — zoolang hij zijn plicht doet. Mijnheer Morrison, het spijt mij, maar mijn werk roept mij. Neen, dit is de uitgang !

Het tweetal stond al weer in de vestibule. Als met tegenzin plaatste de kolonel zijn hoogen hoed weer op zijn hoofd, knoopte zijn zwarte, gekleede jas dicht, trok het lintje in het knoopsgat recht, dat een bloedvlekje leek op het zwarte laken, en zeide met zijn krakende stem :

— Het spijt mij dat wij geen zaken hebben kunnen doen. Voor een latere gelegenheid dan. Gij zult misschien wel eens gaan uitbreiden, of een filiaal stichten. Bedenk dat Whitehead onovertroffen is in het kleinere formaat brandkast ! Zeldzame keuze van onderdeelen op allerlei gebied ! Alarminrichtingen, veiligheidsloten — — —

De rest moest hij toevertrouwen aan den porier, die al bij de straatdeur op hem stond te wachten, want mijnheer Hickory was met een hoofdknikje de trap al, weer opgegaan.

Hij bezocht op zijn weg eerst nog enkele afdelingen, en trad toen het particuliere kantoor weer binnen, waar hij zijn vader vond staan, spelend met een kleine voorwerp.

De oude heer draaide zich vtug om en vroeg :

— Is die oude praatjesmaker al weg ?

— Een minuut of tien geleden, ging hij heen. Hoe zoo ? Had U iets willen bestellen ?

— Dat niet, maar ik had den ouden ijzervreter dit willen teruggeven, dat zeker uit zijn zak is gevallen, toen hij zijn kunstjes met de brochure ging uithalen.

— Sapperloot, dat is een kostbaar ding ! zeide de jonge Hickory, terwijl hij een gouden sigarenaansteker bekeek, met zeer fijne diamantjes versierd. De oude heer zal het wel

spoedig missen !

— Wij moesten zijn firma even opbellen, om hem gerust te stellen ! meende de oude heer.

— Waartoe die omslag ? Hij zal uit zich zelf wel terugkomen, meende zijn zoon.

Maar Hickory senior was toch een beetje menschenlijker, hij trad op het telefoontoestel toe, liet zich intercommunaal verbinden, en begon te spreken.

En naar mate hij sprak werd zijn gelaat steeds bleeker, en Hickory junior volgde hem daarin, onder het luisteren, getrouw na. Want hij hoorde dit gedeelte van het gesprek, dat hij heel gemakkelijk in zijn geheel kon reconstrueeren :

— Met Whitehead ? Hier Hickory en Zoon — bankier — Londen. Wilt U aan Uw vertegenwoordiger Morrison zeggen, zoodra hij terugkomt dat hij zich niet ongerust behoeft te maken over zijn gouden sigarenaansteker ? Hij heeft hem in ons privé-kantoor laten liggen. Morrison was de de naam — Archibald Morrison ! — Wat zegt U ? Hij heeft ons omstreeks een kwartier geleden verlaten ? Geen vertegenwoordiger van dien naam ? Maar — weet u dat we zeker ? Ik vraag U verschooning, maar ik maak volstrekt geen grapjes — Daar is mijn stemming niet naar ! Neen, vroeger kolonel geweest — gedecoreerd — spierwit haar en knevel — met zijn zakken vol echte brochures — voorzien van Uw eigen stempel ! Denkt gij soms dat ik gek ben ? Hickory en Zoon, zeg ik je — bankiers in Londen — en in half Engeland bekend ! Nooit een vertegenwoordiger gehad, die kolonel was, zegt U ? Een van Uw filialen soms ? Ook dat niet ? Ja dan — wel bedankt, mijne heeren — voor de moeite — — ik —

En daarop ontzong de telefoon aan de krachtelooze hand van mijnheer Hickory senior.

Hij was bevend op zijn stoel gaan zitten. Hickory junior was bevend op den zijnen gaan zitten. En bleek en bevend zagen vader en zoon elkander gerimen tijd aan.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROND.

Mijnheer Morrison scheen tijd in overvloed te hebben, of hij nam het met de zaken niet zoo nauw, toen deze bij de Hickory's mistukt was, tenminste hij wandelde langzaam de straat uit, keerde weer op zijn schreden terug, en raadpleegde zijn horloge, en nam toen plaats achter het venster van een Duitsche bierhalle, een van de vele, die weer begonnen wortel te schieten in de hoofdstad van een land, dat liefst zoo spoedig mogelijk iedere herinnering aan den grooten oorlog wenschte te vergeten.

Van de plek waar hij zat kon hij den zijuitgang van het groote bankgebouw nauwkeurig in het oog houden.

Nu en dan keek hij op zijn horloge.

Hij dronk nauwelijks van het bier, dat voor hem was gezet door een Gretchen met ouderwetsche oovlechten, zooals men die wel vond afgebeeld op de voorpagina van de „Gartenlaube,” of in de aandoenlijke verhalen van von Marlitt.

Maar zijn eerwaardig gelaat vertoonde geen enkel trekje van ongeduld. Er gingen een paar menschen voorbij, en hij herkende een loopjongen van de bank, die zeker een boodschap ging doen.

Misschien moest hij voor iemand sigaren halen, want hij keerde weer vlug terug.

Er konden omstreeks twintig minuten verlopen zijn, toen het luncheon aanbrak.

De deur in de bank ging open, en een twintigtal mannen en vrouwen verschenen, merendeels nog zeer jong, die zich aanstonds wegspoedden, in verschillende richtingen, om thuis of in een lunchroom hun twaalfuurtje te gaan gebruiken.

Nauwelijks was die deur opengegaan, of Morrison wierp een geldstuk op de tafel, stond op, en verliet het Duitsche café.

Hij kwam nog juist bijtijds op straat om te zien hoe een jonge, goedgekleede jongeman, met een knap maar zeer bleek gelaat een oogenblik besluiteloos aan den rand van het trottoir stond, wachtte totdat zijn kameraaden buiten het gezicht waren, en toen een taxi wenkte.

Morrison keek vlug rond.

Heinde en ver was geen dergelijk voertuig meer te bespeuren. Hij maakte een beweging van ongeduld, toen hij zag hoe de jongeman even met den chauffeur sprak, en toen in de taxi wipte, die met hem wegreed.

Er kwam wel een ander voertuig de breede straat inrijden, ook een auto, die stilhield voor de bank van de heeren Hickory, maar daar sloeg mijnheer Morrison geen acht op.

Wellicht had hij er beter aan gedaan, dat maar liever wel te doen — —

Hij liep vlug naar een zijstraat, zag daar juist een taxi passeeren, floot schel, en bracht aldus den chauffeur aan het verstand, dat hij hem noodig had.

— Volg die taxi, daar, beval Morrison kortaf. Zorg dat je hem niet uit het oog verliest — het zal je geen windeieren leggen!

De taak was vrij lastig, want de taxi begon zich al te mengen tusschen het gewoel van de drukke Oxfordstreet, maar de chauffeur belust op een buitenkasje, deed zijn uiterste best, sloeg tot tweemaal toe de bevelende gebaren van een verkeersagent in den wind en mocht er op deze ongewettigde wijze in stagen binnen vijf minuten de auto met Cedric Harraden erin — men zal reeds hebben geraden dat hij het was — tot een op zoodanigen afstnad te naderen, dat ontglippen niet goed meer mogelijk was.

De rit duurde omstreeks een half uur, en mijnheer Morrison kreeg alle reden om zich te verwonderen over het doel dat de bleeke jongeman zich gekozen had, want de taxi had regelrecht koers gezet naar het hartje van Whitechapel waar men zelfs nu nog maar heel weinig van die voertuigen ziet — de bevolking daar kan haar geld waarlijk wel aan nuttiger dingen besteden.

Misschien zou de verwondering van mijnheer Morrison nog van geheel anderen aard zijn geweest, als hij eens door het achterrautje gekeken had. Want dan zou hij hebben gemerkt, dat de auto, die voor het bankgebouw had stilgestaan, nog altijd, hetzij bij toeval, hetzij met opzet, precies denzelfden weg volgde, als het ware in het kielzog van zijn eigen wagen.

Eindelijk hield de auto van Harraden stil, de jongeman stapte uit, Morrison deed hetzelfde, en hij zag hem haastig betalen, en toen verder de morsige straat inloopen, om een vijftigtal meters verder een klein en donker wijnhuis binnen te gaan.

Morrison echter liet zijn chauffeur nog even wachten, en stond in beraad wat hij moest doen.

Reeds trok zijn deftig uiterlijk hier de aandacht en de nieuwsgierigheid die men hem betoonde was zeker niet van de edelste soort. Men wierp hem blikken toe, die niet bepaald van wetwillendheid getuigden, en er waren reeds enkele opmerkingen over zijn uiterlijk en zijn witte haren gemaakt, die van bitter weinig eerbied getuigden voor zijn hoogen leeftijd en zijn vroegeren rang. Ter verontschuldiging van die critici kon alleen gelden, dat zij dien rang niet kenden.

Het was echter duidelijk dat Morrison de verdachte kroeg niet durfde binnengaan.

Hij bleef op een veiligen afstand wachten, met de knop van het geopende portier in zijn hand, gereed om dadelijk weer in te stappen als de nood aan de man kwam.

Maar het tooneel veranderde plotseling, en op zulk een onverwachte wijze, dat mijnheer Morrison er bijna door overrompeld werd.

Want eensklaps vloog de deur van de kroeg open en Harraden trad naar buiten, op den voet gevolgd door een grooten kerel, blootshoofds, met een rood, opgezet gezicht en blijkbaar zeer driftig, die op gedempten toon tot den jongeman sprak,

Deze wilde verder gaan, juist in de richting van den auto, maar een zware hand die op zijn schouder neerviel maakte aan dat voornemen al heel spoedig een ontijdig einde.

Mijnheer Morrison gaf zijn chauffeur een knip-oogje, zeide zacht iets tot hem, en begon toen langzaam het ongelijke tweetal tegemoet te loopen.

Zoo mogelijk was Harraden nog bleeker dan zoeven, maar er lag nu een trek van bijna woeste vastberadenheid op zijn gelaat.

Morrison hoorde hem duidelijk zeggen:

— Laat me los, Bill, of er gebeuren ongelukken!

De grof gebouwde kerel lachte bulderend, als om een goede grap, en schreeuwde:

— Ha, ha, dat zou ik ook denken, jongetje! Het is maar de vraag, wie het ongeluk veroorzaakt!

Hij hield plotseling op, rukte den jongeman bij den schouder naar zich toe, hem in de borst

vasthoudend met zijn geweldige vuist, en met dreigende stem zeide hij iets, dat Morrison niet kon verstaan.

Toch was hij nog slechts op tien passen afstand, en toen begon hij zelf te spreken, heel kalm en rustig:

— Neem mij niet kwalijk als ik mij met Uw zaken bemoei, mijnheer, maar als die kerel het U lastig maakt, wil ik U graag even van dienst zijn om U van hem te bevrijden!

Roode Bill maakte den greep van zijn zwaren boksvuist heel langzaam wat lossen, en keek den bejaarden bemoeial aan met alle teekenen van de grootste verbazing, ja bijna van verbijs-tering. Het was duidelijk dat hij zijn oogen en ooren niet gelooven kon. Hij hikkelde half binnensmonds:

— Wat heb ik nou aan de hand? Speelt die oude doodgraver voor edelen grijsaard op het tooneel? Zeg, loop jij nou gauw door, ouwe heilsoldaat, en bemoei je met je eigen bemoeisels. Wat ik met dat jongetje te verhakstukken heb, dat gaat niemand anders aan!

— Misschien toch wel! Het gaat mij aan, moet je weten! Laat hem los, want je kreukelt zijn kleeren, en die zijn nog wel wat beters waard.

Roode Bill liet inderdaad Harraden los, en deed in de stap in de richting van Morrison. Nog altijd zoo verwonderd, dat hij nauwelijks kon spreken. Hij mat hem van het hoofd tot de voeten, begon toen hinnikend te lachen, deed weer een stap achteruit, greep Harraden plotseling vast met twee handen, en schudde den tengeren jongeling heen en weer, schreeuwde:

— Hier, ouwe gek, om je te pleizieren! Heb je er soms iets op tegen?

Mijnheer Morrison gaf geen antwoord, maar hij handelde. Hij deed een stap naar voren, en de volgende seconde geschiedde er iets met rooden Bill, dat hem in geen jaren was gebeurd: Hij kreeg een stoot tegen de kin, die hem onmiddellijk zijn slachtoffer deed loslaten, en achteruit tuimelen.

Hij slaakte een soort van gebrul, zijn oogen werden eensklaps met bloed doorschoten, van dolle drift, en hij viel blindelings uit naar den ouden man.

Morrison echter dook met een waarlijk fabelachtige snelheid, ontweek den slag, die hem anders stellig zou hebben geveld, en wat er nu verder gebeurde bleef voor den heer Bill in duisternis gehuld, want het volgend oogenblik sloeg hij tegen de vette keien, buitelde tweemaal

om, en bleef toen heel rustig liggen tegen den rand van het trottoir, half steunend tegen een lantaarnpaal, met zijn oogen dicht, en zijn groote handen over zijn maag gevouwen, als een dikke rentenier, die aan het strand een tukje doet.

Een paar mannen die het hadden aangezien, en die bijna stikten van het lachen, klaptten plotseling hunne monden dicht, en verwijderden zich met de handen in de zakken, en met een haast, die duidelijk bewees, dat zij iets bovennatuurlijks in dezen gang van zaken meenden waar te nemen, en daarom liever de kennismaking met dien witharigen geweldenaar niet willen voortzetten.

Mijnheer Morrison echter had den totaal overbluften Harraden reeds bij den arm gegrepen, voerde hem snel mee, bracht hem tot bij de auto, en zei daar bevelend :

— Je adres, jonge vriend. Ik moet onmiddellijk onder vier oogen met je spreken !

Harraden stamelde een adres, mijnheer Morrison herhaalde het tot den chauffeur, die hem met open mond had staan aangapen, en nam naast zijn beschermeling plaats.

De auto reed vlug de morsige straat uit, waar reeds een dreigend onweer begon te rommelen, en er volgde een rit van een minuut of tien.

Tot tweemaal toe had Harraden zijn zonderlingen bevrijder willen bedanken, maar deze had hem ernstig het zwijgen opgelegd met de woorden :

— Wacht daarmede tot later, Harraden. Er is misschien volstrekt geen reden voor dank. Eerst moet ik met je spreken.

En ontdaan, angstig bijna, ongerust over al dit ongewone had de jongeman gezwegen, totdat de taxi stilstond voor een zeer eenvoudig huis in een volksbuurt, maar die er toch heel wat beter uitzag dan het verschrikkelijke Whitechapel.

Harraden stapte het eerst uit en scheen een oogenblik in beraad te staan.

Hij keek met schuwe blikken naar den zonderlingen grijsaard die met een enkelen slag een voormaligen bokser had geveld, nog altijd een ware reus, en zijn slecht geweten maakte hem nog zenuwachtiger.

Mijnheer Morrison had echter den chauffeur reeds betaald, en duwde den knaap met zachten drang de koetspoort binnen, in het midden waarvan de huisdeur gelegen was.

Harraden haalde een sleutel te voorschijn en opende die deur. Met gebukt hoofd ging hij zijnen metgezel voor tot aan de vierde verdieping.

Hier scheen hij eindelijk moed te vatten, maar zijn stem klonk nog onzeker, toen hij zich tot Morrison wendde met de woorden :

— Wilt ge mij nu niet eindelijk zeggen, mijnheer, wie gij zijt, waarom ge mij beschermd hebt, en wat gij nu van mij wilt ?

De ander keek hem een oogenblik op zonderlinge wijze aan, en zeide toen heel zacht :

— Ik ben John Raffles, ik heb je geholpen, omdat ik geloofde dat je het waard bent, en ik wil van je, dat je mij tien minuten zult aanhooren en dat je mij zult verklaren waarom je op het kantoor van je patroons met behulp van een zakspiegeltje de combinatie poogde te lezen van het letterslot der groote brandkast in het kantoor van den hoofdkassier.

Harraden verbleekte en deed een stap achteruit, onder den indruk van de vrees die hem plotseling had aangegrepen. Niet alleen omdat hij zich verloren waande, maar ook op het hooren van den geduchten naam die op het kantoor van de heeren Hickory alleen maar fluisterend werd uitgesproken.

Zijn stem trilde toen hij zei :

— Mijnheer — ik heb nog niets slechts gedaan — —

— Maar je was het van plan, Harraden, en ik wil het je juist beletten, met alle middelen. Maar dit is niet de plaats om rustig te spreken. Je hebt immers een zuster ?

Harraden knikte stom.

— Is zij op het oogenblik thuis ? Als dat zoo is, zendt haar dan weg want ik moet ongestoord met je kunnen spreken.

De jonge klerk aarzelde nog een kort oogenblik en zeide toen met zijn hand op de kruk van de gangdeur.

— Ik geloof niet dat Cecile thuis is. Wees zoo goed en treed binnen. Het is een zonderlinge ontmoeting. Ik had nooit gedacht dat ik nog ooit . .

Wat volgde ging verloren in een verlegen gepruttel. Harraden deed de deur open, liet den bezoeker voorgaan, en sloot ze weer.

Raffles bevond zich in een armoedig maar met de grootste zindelijkheid onderhouden vertrekje. Voor de ramen hingen tule gordijnen, helder en frisch, op den grond lag een japansche mat, op de tafel stonden bloemen in een vaasje, alles blonk van helderheid.

Het was duidelijk te merken dat hier een zorgzame vrouwenhand den scepter zwaaide.

De woning bleek uit drie vertrekken te bestaan, de huiskamer, met de twee smalle raampjes, daarachter een soort van alkoof, waar Harraden sliep, en dan volgde de slaapkamer

van zijn zuster.

Aan de wanden hingen een paar portretten in smalle, zwarte lijsten, en Raffles behoefde maar even naar het gezicht van Harraden te zien, om te weten dat het zijn ouders waren.

Hij geleek sprekend op zijn vader.

— Dat zijn zeker je ouders? vroeg hij zacht, toen de jongen de deur gesloten had.

Harraden knikte bevestigend.

— Je moeder heeft een mooi en zacht gelaat, jongen. Lijkt je zuster op haar?

— Sprekend! Maar ze is nog mooier, zou ik zeggen. Ze is er nu niet — dat had ik ook wel kunnen denken, want ze bezoekt een zieke bloedverwante, heelemaal in het Noorden van de stad, ofschoon ze zelf nog niet hersteld is, Neen helaas, nog lang niet!

— Luister dan, Harraden. Ga daar eens zitten en deel me maar waarheid mee hoe je er toekwam die combinatie te bestudeeren, en hoe je in 's-hemelsnaam in betrekking hebt kunnen met een kerel van het gehalte van Rooden Bill, dien ik toevallig zeer goed ken.

Harraden boog een oogenblik het hoofd, en plotseling viel hij met zijn armen voorover op de tafel, en barstte uit in een woest snikken.

Raffles was naast hem komen staan en klopte hem op den shoulder. Zijn diepe stem klonk ernstig en toch ook troostend, toen hij voortging:

— Laat het mij eens hooren! Het kwam mij aanstonds raadselachtig voor, dat een jongen van jouw jaren en met jouw gezicht zooiets wilde ondernemen, en toch hadden mijn oogen mij niet bedrogen. Ik zag je heel duidelijk met dat spiegeltje werken, ofschoon jij geloofde, dat niemand je zag. Harraden, diefstal is iets minderwaardigs, iets lafs en gemeens, onder alle omstandigheden, — misschien op één na! Ik ben, zegt men, een dief en een inbreker. Ik ontken het niet. Maar ik ben door een hel gegaan, dat verzeker ik je, voor ik hier toe kwam. En nu beschouw ik mijzelf als de bijtende loog, het invretend zuur, de helsche steen, die men gebruikt om de beet van een giftslang uit te branden. Ik wil mij zelf volstrekt niet verontschuldigen in jouw oogen. Je bent nog te jong om alles te begrijpen. Maar ik kan niet werkeloos toezien, hoe een knaap, bijna een kind nog, tot zulke dingen overgaat, zonder dat ik althans poog, hem ervan terug te houden. Ik kan niet gelooven dat het bij jou een walgelijke zucht naar weelde was, naar een lui leventje, of zelfs maar een zekere ziekelijke begeerte naar avonturen. Vertel het mij dus, zeg hoe je aan Bill kwam,

en hoe die je heeft kunnen dwingen! Want ik ben er bijna zeker van dat dit het geval is! Ik heb een paar woorden gehoord, en die hebben mij nog gesterkt in de overtuiging dat je in zijn macht was, en dat je hem nu hebt willen ontsnappen!

Harraden had zijn betraand gelaat opgeheven.

Hij keek Raffles een oogenblik aan, en toen begon hij alles te vertellen, zonder iets te verzwijgen, als onder een ban. Hij vertelde wat de lezer reeds weet — het sterven van zijn ouders, noodlottig en tragisch, op datzelfde minuut, de armoede waarin hij en zijn zuster achterbleven, haar ziekte, die haar van hem dreigde weg te nemen, wat hem bijna gek maakte van wanhoop, zijn toevallige kennismaking met Roode Bill, de vreeselijke verzoeking, tenslotte het wegnemen van geld uit de kleine kas, telkens meer, om aan geld te komen voor de kostbare kuur, die zijn zuster moest volgen, zijn bedriegerijen, waarmede hij haar wijsmaakte, dat hij gelukkig gespeculeerd had aan de beurs, en in zijn dronkenschap afgelegde bekentenis, tegenover Bill, die daar nu een laaghartig gebruik van maakte, en hem had willen dwingen, hem en een makker binnen te laten in het bankgebouw en de lettercombinatie van het slot af te loeren.

Hij eindigde zijn jammerlijke bekentenis met deze woorden:

— Ik maakte gebruik van het luncheur, om hem op te zoeken, en hem te gaan zeggen, dat ik hem niet wilde helpen, er moest dan maar van komen wat er van kwam! De rest weet gij, en als gij niet tusschenbeide waart gekomen, dan zou hij mij zeker hebben doodgeslagen!

Raffles zweeg eenigen tijd, en vroeg toen:

— Hoeveel betaalden de heeren Hickory voor je werk?

— Anderhalf pond per week, mijnheer!

— Weet je dat niet al hun speculaties door den beugel kunnen, en dat er zonderlinge praatjes van hun geldelijke praktijken de ronde doen?

— Ik heb ervan gehoord, mijnheer — maar gelooft gij dat dat mijn misdaad minder erg maakt?

Raffles wierp hem een zonderlingen blik toe en zei:

— Misschien! In ieder geval — je had nog volstrekt niets misdaan, en ik weet nu zeker, dat ik geen onwaardige wil helpen! En luister nu eens goed, Harraden. Je zweert den omgang met dien kerel natuurlijk voor goed af. Ik zal je nu aanstonds het geld geven om weer in de kas te storten, en dan — — —

Plotseling zweeg hij.

Er was luid op de gangdeur geklopt.

— Verwachtte je bezoek? vroeg Raffles op gedempten toon.

— Volstrekt niet, mijnheer!

Er vertoonde zich een diepe rimpel in het voorhoofd van den gewaanden Morrison. Hij stond op en keek uit het raam. Daarop vroeg hij zacht:

— Is er een tweede uitgang uit je woning?

— Neen, de deur waardoor wij zijn binnengekomen, is de eenige! antwoordde Cedric, en haast onwillekeurig had hij zijn stem ook laten dalen. Er lag een angstige uitdrukking op zijn gezicht.

Het kloppen werd herhaald, luider nu, en een bevelende stem op de gang zei:

— Ik zou de deur maar open doen, Harraden, want we weten dat je er bent!

De jongen werd vreeselijk bleek, en begon over al zijn leden te beven.

— Mijn hemel — zouden ze daar al iets ontdekten hebben! fluisterde hij heesch.

— Ik weet het niet — het is misschien wel niet om jou te doen, Harraden, zeide Raffles, met een vreemd glimlachje. Ik zou maar open doen, als ik jou was. Ik denk dat ik ergens een verkeerde zet heb gedaan, en dat mijn partij op het oogenblik tamelijk slecht staat!

Bevend nog ging Harraden de deur openen, en dadelijk traden er vier politieagenten binnen, voorafgegaan door een inspecteur.

De deur werd dadelijk weer gesloten, en de inspecteur zei barsch tot Raffles:

— Uw naam is Morrison.

— Om U te dienen, mijnheer!

— U heeft zoeven een bezoek gebracht bij de heeren Hickory, bankiers?

— Zoo is het!

— Wees dan zoo goed ons te volgen, zonder U te verzetten. Harraden, neem je hoed, en ga mee.

— Hoe luidt de beschuldiging? vroeg Raffles kalm. En wat heeft deze jongen er mede te maken?

— De beschuldiging luidt voorloopig, mijnheer Morrison, dat U een bedrieger is, die onder valsche voorspiegelingen en met een misdadige opzet U bij de heeren Hickory heeft vervoegd om de samenstelling van hun brandkasten te leeren kennen — en Harraden heeft er dit mee te maken, dat ik voor mij overtuigd ben dat hij met jou onder een hoedje speelt. Wij hebben hem al lang in de gaten. Hij is wat al te dikke vriend met Rooden Bill. En nu geen praatjes meer. Als jullie ons kalm volgt, kan alles zonder opzien in zijn werk gaan!

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden

in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

MIJNHEER BILL GAAT OP AVONTUUR UIT.

Roode Bill hoorde van de arrestatie op een zeer prozaische en heel begrijpelijke wijze — hij las het in een van de vroegste edities van zijn lijfblad, de Daily Mail.

Men kan gernst zeggen, dat hij er aanvankelijk hevig van schrok.

Het bericht luidde aldus :

„Hedenmiddag omstreeks half een heeft de politie in een huis in Bayswater Street een vangst gedaan, die wellicht groote gevolgen kan hebben en waarmede we haar voorloopig geluk kunnen wenschen.

Het betreft hier de arrestatie van een zekeren Archibald Morrison, hetgeen echter naar allen schijn een valsche naam is, aangenomen door een sluwen bedrieger, die zich uitgaf voor een agent van de bekende firma Whitehead, zooals men weet specialiteit in brandkasten.

In die voorgewende hoedanigheid bezocht hij hedenmorgen de bankiers Hickory en Zoon, toonde den heeren verschillende brochures en een van de bankiers was zoo vriendelijk, hem persoonlijk de inrichting van een splinter-nieuwe, dure brandkast te laten zien. Het verliezen van een gouden sigarenaansteker werd echter den bedrieger noodlottig, want bij een telefonisch gesprek met de heeren Whitehead bleek duidelijk, dat er bedrog in het spel was. Deze firma heeft inderdaad talrijke vertegenwoordigers en agenten, maar geen hunner draagt den naam Morrison, en overigens was niemand van hen juist op dat oogenblik te Londen.

De politie werd onmiddellijk gewaarschuwd, en een der loopjongens had het geluk, in het langsloopen den zoogenaamden agent te zien zitten voor het raam van een Duitsch bierhuis, zoodat zijn arrestatie nog slechts een kwestie

van tijd was.

Daar men geloofde aan een soort van complot, liet men het wild voor een oogenblik vrij, maar volgde het op den voet, en die maatregel bleek de goede geweest te zijn, want nu was de politie in staat, hem te arresteeren, in het huis van een der klerken van de heeren Hickory, wiens naam wij nog niet kunnen noemen. Het is mogelijk dat ook een voormalig bokser, een berucht type uit Whitechapel bij de zaak betrokken is, die op het oogenblik ijverig door de politie wordt onderzocht.

Zij heeft reeds zekere vermoedens. Wij zullen onze lezers geregeld op de hoogte houden van de vorderingen van dit onderzoek. Op dit oogenblik zijn „Morrison” en de jonge klerk in arrest. Het is niet waarschijnlijk dat zij voorloopig op vrije voeten zullen worden gesteld. De politie zoekt in een richting welke zij ons dringend verzocht heeft, niet te openbaren, maar die zeer verrassende zaken aan het licht zou kunnen brengen.”

Van een man als Rooden Bill behoeft het natuurlijk niet te verwonderen, dat hij na de lezing van dit bericht allereerst aan zich zelf dacht.

Van de bedoelingen van die Morrison begreep hij nog niet veel, maar hij zag wel in, dat dit heerschap hem in de wielen reed. Er viel natuurlijk geen seconde aan te twifelen of het was dezelfde man geweest, die hem met zooveel kracht had neergeslagen. Waarom hij zich juist met Harraden bemoeide was eveneens een duister punt, voor den voormaligen bokser, en eigenlijk bekommerde hij zich daar niet veel om.

De hoofdzaak was, dat er van zijn prachtig plan met betrekking tot de brandkast van de

heeren Hickory niet veel zou komen, nu die ezel in arrest zat. Het ontbrak er nog maar aan, dat men de kleine kas eens zou opmaken, en zou ontdekken dat er heel wat van de geelvinkjes gevlogen waren!

Toen overwoog hij, of hij zelf onmiddellijk gevaar liep. Hij meende van niet. In het tegenovergestelde geval zou de politie wel reeds handelend tegen hem zijn opgetreden. Er was echter niet het minste bewijs tegen hem, en als Harraden in zijn angst had doorgeslagen, zooals de heeren boeven het noemen, dan zou Bill reeds zijn gepakt. De blauwe jongens wisten drommels goed waar ze hem moesten vinden!

En toen schoot het hem plotseling in de gedachte, dat Cecile nu alleen was, zonder den steun van haar broeder, die zeker geen seconde gearzeld zou hebben om hem als een hond neer te schieten, als hij het puntje van zijn neus boven de trap van zijn woning had durven steken.

Een gemeene grijns kwam om de dikke lippen van Roode Bill, toen hij zijn kansen overwoog.

Hij ging voor den gebarsten spiegel staan, in het kleine kamertje dat hij niet ver van de Dokken bewoonde, en bekeek zich met een critisch oog, en hij was niet geheel ontevreden.

Weliswaar had de slag van dien vervloekten bemoeial hem niet fraaier gemaakt, maar hij zag er toch niet kwaad uit, vond hij. Hij zou zich eens netjes scheren, een schoone boord omdoen, zijn mooiste das, dan zou hij zijn nieuwen deukhoed opzetten, als het moest zelfs zijn nagels schoonmaken, en dan moest de vrouw die hem zou weerstreven al bijster sterk in haar schoenen staan.

Hij zette zijn geweldige borst trotsch als een haan op, spande de spieren van zijn bovenarm, en grinnikte voor zich heen:

— Dan zullen wij vanavond een een praatje gaan maken met onze mooie Cecile! Die kan een beetje troost velen van een goeden vriend, Ha, ha!

Met deze welwillende voornemens bezielde, en vast overtuigd, dat hij voorloopig geen gevaar liep, ofschoon de teleurstelling over de mislukte taak nog steeds aan zijn hart knaagde, kleedde hij zich zorgvuldig, trok zijn blauw colbertpakje aan, deed er zijn kanariegele schoenen bij aan, die hij duchtig poetste, koos zijn mooiste das uit, die hij onder zijn schoone boord knoopte, nu vond hij zich zelf een ware Adonis, onweerstaanbaar voor iedere vrouw.

Hij ging eten bij zijn vriend Schele Sikes, maar daar trof hem een kleine tegenslag.

Want het noodlot wilde, dat hij er zijn vriendin „Vroolijke Dolly” aantrof.

Dolly toonde zich echter op dat tijdstip alles behalve vroolijk, want zij had een zeldzaam scherp oog voor nuances, en de nuance van mijnheer Bill zou zelfs voor een blinde niet onopgemerkt zijn gebleven.

Zij had een paar wantrouwende opmerkingen gemaakt over zijn „Zondagsche pakkie”, over zijn hoed en over zijn schoenen, en gevraagd of hij soms voornemens was, haar mee naar de opera te nemen. In dat geval, zoo verklaarde zij schamper zou zij spoedig naar haar eigen huis moeten om haar sleepjapon aan te trekken en haar diamanten aan te doen.

Dit verbeeldde een grapje, maar Bill had goede oogen, hij kende het gezicht van zijn liefje, en hij wist dat zij een tijgerin kon zijn, als haar wraakzucht of haar jalouzie werden opgewekt.

Omdat hij zich niet met een praatje van haar kon losmaken, werd hij grof, zeide dat hij zou doen wat hij zelf verkoos, en daar bedierf hij veel mee. Vroolijke Dolly zweeg, perste haar roode lippen op elkaar, wierp hem een veelzeggenden blik toe uit haar kwaadaardig fonkelende oogen, en draaide hem den rug toe, zoodat hij de uitdrukking van haar gezicht niet meer kon zien, en dat was misschien maar goed ook.

Dolly wandelde het wijnhuis uit, en Bill begon aan zijn maaltijd met het gevoel van een man, die een groote, moreele overwinning heeft behaald.

Het kon omstreeks negen uur zijn in den avond toen hij eindelijk opstond, betaalde, een sigaret aan den waard vroeg, ze opstak en het kroegje uitslenterde.

De weg naar de straat waar Harraden woonde, was tamelijk lang, meer dan een vol uur, maar Bill legde hem te voet af, genietend van de zoele avondlucht en de drukte op straat, die hem, als een rasecht Londenaar onmisbaar was.

Zoo was het dan reeds bij half elf, toen hij eindelijk voor de deur onder de koetspoort stond. Het toeval — of het noodlot — wilde dat die deur juist openging om een klein meisje doorgang te verleenen, dat zeker nog zoo laat uitgestuurd was om een boodschap.

Met een glimlach om de lippen, die hem stellig niet mooier maakte, begon Bill de trappen te beklimmen pogend, zoo min mogelijk leven te maken, hetgeen niet zoo gemakkelijk was voor iemand van zijn zwaarte en logheid.

Hij kwam onderweg niemand tegen en nu

stond hij voor de deur, die hij wel kende, en die hij nu aanstonds zou doorgaan, zonder dat een lastige broeder hem den weg versperde.

Hij stond reeds op het punt om aan te kloppen, toen hij zich bedacht en de hand op de kruk legde, in de hoop dat de gangdeur misschien zou geopend zijn.

Tot zijn blijde verrassing bleek dit inderdaad het geval te zijn.

Voorzichtig duwde hij de deur open, stond in de kleine voorgang, deed de deur achter zich dicht, en keek, terwijl zijn handen beefden, naar het gouden licht, dat in den kamerdeur zichtbaar was.

Cecile was dus thuis.

Hij legde zijn zware hand op de deurknop, opende vlug de deur en trad binnen.

Het eerste wat hij zag was Cecile Harraden, die bij de tafel zat te lezen. Zij zat half met den rug naar hem toe, en het licht van de elektrische lamp scheen op haar gouden haar. Het kleine stukje van haar gelaat dat hij kon zien, was zeer bleek. Zeker had zij lang geweend, want het kon niet anders of ook zij had dat noodlottig bericht in de bladen moeten lezen, en het wegblijven van haar broeder zou haar, ware dit niet het geval geweest, wel spoedig op de hoogte hebben gebracht van het gebeurde.

Ze had het geluid van de deur gehoord, en wendde verschrikt het hoofd om.

Aan haar oogen was het te zien, dat zij inderdaad lang en veel geweend had dien dag.

Er was nog iets anders op haar gelaat te lezen, een vreemde onrust. Geen vrees echter, en dat verbaasde Bill eigenlijk wel een weinig.

Hij wist zeer nauwkeurig hoe het stond tusschen hem en het meisje, en dat zij hem haatte en ook vreesde, als een booze ziekte.

— Ik kom je maar eens opzoeken, liefje! begon hij zoetsappig, zijn fraaien hoed op de tafel werpend, Je zult wel behoefte hebben aan een beetje gezelschap!

— Als dat zoo zou zijn, jongeman, ga dan maar weer weg! klonk plotseling een stem ergens uit een hoek van het vertrek, diep en zwaar als een klok, en die Bill zeer deed verschrikken, en hij was toch werkelijk niet voor een klein geruchtje vervaard.

De hoeken van het kleine vertrek waren tamelijk duister, maar toch niet zoo, of hij had spoedig een gedaante ontdekt, die daar vrij nonchalant in een stoel zat, of liever lag, en die nu heel langzaam overeind kwam.

Roode Bill stond eenvoudig verstomd.

Hij zelf was iets meer dan zes voet, en er

waren er in zijn buurt maar heel weinigen, die met hem konden wedijveren in lengte en breedte, maar hij wist dadelijk dat de man die daar nu tegenover hem stond bijna een kwart voet langer was, en bijna evenveel breder — een ware reus, met een gezicht, dat hij maar half onderscheiden kon, want het bevond zich niet zoo heel ver van de zoldering af, en buiten de lichtstralen van de lamp.

Roode Bill wist, en dat bij ervaring, dat Londen zeker wel een vijfduizend mannen van dezelfde lengte telde, en hij wist ook dat lengte en lichaamskracht niet altijd samengaan. Maar deze man zag er toch wel zeer indrukwekkend uit, en Roode Bill, dien het niet aan persoonlijken moed ontbrak, voelde zich toch wel wat onbehagelijk, toen hij op barschen toon vroeg:

— Wat moet dat? Wie ben jij? Wat doe jij hier?

— Wel, ik houd deze jonge dame een beetje gezelschap, zoo goed en zoo kwaad als het gaat. Ik ben wel geen salonheld, en een prater ben ik ook al niet, maar die juffrouw hier neemt het mij voor lief, en dat is voldoende. De deur is vlak achter je. Je hoeft je maar om te draaien, en je kunt er zoo weer uit marcheeren.

De oogen van Bill gingen half dicht, en zijn gelaat kreeg een loerende uitdrukking. Hij was niet gewend, om op dien spottenden toon te worden toegesproken, en niemand had hem nog ooit een bevel durven geven, zeker niet in tegenwoordigheid van een vrouw, zonder dat het hem leelijk was opgebroken.

En hij was ook volstrekt niet van plan zonder verzet het veld te ruimen, voor een onbekenden indringer, die hier op een raadselachtige wijze was binnengekomen, die heel goede maatjes scheen te zijn met Cecile en dien hij toch volstrekt niet kende.

Er was iets gaande, dat hij niet begreep, en dat hem een vage ongerustheid gaf, zonder dat hij kon zeggen wat daar eigenlijk de aanleiding toe was.

Hij geloofde echter dat het verstandig zou zijn, niet al te hard van stapel te loopen, en dat kwam voornamelijk door den geweldigen opstopper, dien hij pas zoo kort geleden in ontvangst had moeten nemen, van dat oude heertje. Als ook deze man goed kon boksen, dan zou de ontmoeting wel eens op een andere wijze kunnen afloopen dan met de verlangens van Bill strookte.

Daarom wist hij zijn drift en zijn woede zoo goed als het ging te bedwingen, en zeide zijn gelaat tot een lach plooiend:

— Wel, ik heb volstrekt geen lust om heen te gaan. In ieder geval kent deze dame me. Ik ben een vriend van haar broer. Vraag het haar zelf. Is het niet zoo, Cecile ?

Het meisje wierp hem een ernstigen blik toe, geheel onbevreesd nu, naar het scheen, en zei :

— Ik ben heel bang, Bill, dat je dat niet bent. Geen echte vriend. Neen, een heel slechte zelfs. Ik heb de krant gelezen, zie je.

— Komaan, je gelooft toch niet alles wat die praatjesmakers van de kranten beweren ? merkte Bill schamper op. Dat is gekkenwerk.

— Ik geloof niet, Bill. Mijn arme broer zit nu gevangen, ik weet zeker volkomen onschuldig, maar even zeker ben ik er van, dat jij er iets mee te maken hebt, met die afschuwelijke zaak.

Het gezicht van Bill bewoog krampachtig.

Het was duidelijk dat hij vocht tegen de laaghartige aanvechting om alles aan dat trotsche meisje te zeggen, dat hem zoo uitdagend aankeek, haar te openbaren wat de broeder gedaan had, van wien zij zooveel hield, en dan te genieten van zijn zegepraal.

Maar er was iets in de houding van dien onbekenden bezoeker, dat hem voorloopig tot voorzichtigheid aanmaande.

Hij liet een kort lachje hooren en vervolgde :

— Ik zeg je dat ik met die zaak niets te maken heb. Als ze je broer gearresteerd hebben, dan zal dat wel een reden hebben.

Cecile werd bleek, en balde haar kleine vuisten. Ze was opgestaan, en haar mooie oogen schoten vuur, toen hij zei :

— Je bent een slecht mensch, Bill ! Ik wil niet dat je hier langer blijft. Je weet heel goed dat mijn arme Cedric onmogelijk iets slechts gedaan kan hebben. Hoogstens kan hij zich verwijten, dat hij het gezelschap heeft gezocht van een slecht mensch als jij bent.

— Daar is geen woord Fransch bij ! zeide de reusachtige, raadselachtige bezoeker grinnikend. Je hebt je nog altijd niet omgedraaid, Bill. Ik zeg je immers, dat je dan vlak met je neus voor de deur zal staan.

Maar ditmaal kon Bill zich niet langer beheerschen. Een bloedgolf steeg hem naar het gelaat, en zijn geweldige vuisten werden samengeknepen.

Hij deed een paar stappen naar voren, en bracht er met moeite uit :

— Je stuurt me weg ? Maar andere kerels mogen je wel opzoeken, he, terwijl je alleen bent ?

— Pas op, Bill ! waarschuwde de reus, zonder

eenige stemverheffing, maar met een uitdrukking in zijn oogen die den voormaligen bokser had moeten waarschuwen, als hij maar niet verblind was geweest door woede.

Maar dat was hij nu eenmaal wel, en daarom schreeuwde hij, razend van jalozie en gekwetst gevoel van eigenwaarde :

— Mag ik dat niet zeggen ? Maar dan zul jij weten, schatje, wat jouw broer eigenlijk in de gevangenis heeft gebracht, als ik mij niet sterk vergis. Dan zal ik je eens even vertellen . .

— Jij vertelt geen woord, roode Bill, maar je gaat nu heen, rustig, nu je nog de gelegenheid hebt, op eigen kracht de trap af te komen !

Dat kwam uit den mond van den reus, die daar nog altijd naast de tafel stond.

Het volgende oogenblik was Roode Bill bij hem.

Hij had zeker in geen twee maanden een partijtje gebokst, in de oefenschool van een zijner vrienden, maar hij kende het spel, en hij was niet voor niets drie jaren achtereen kampioen van zijn district geweest.

Voor de andere nog een verdedigende houding had kunnen aannemen, had Bill hem met groote snelheid en met aanwending van al zijn kracht een stoot op de kin toegebracht.

Hoewel de man nog juist een weinig zijn hoofd kon afwenden, zou die verschrikkelijke slag, onvoorbereid in ontvangst genomen, zoo goed als ieder ander als een os geveld hebben, die met een hamer op het voorhoofd wordt geslagen.

Maar tot zijn bijna bijgeloovige schrik moest Bill bemerken, dat de getroffene slechts heel eventjes wankelde, maar toen gul lachte, zich in de houding plaatste, de karakteristieke bokshouding, en zonder boosheid opmerkte :

— Een heel klein tikje harder, en een ietsje rechter — en je had me zoowaar te pakken gehad ! Nu, als het dan niet anders kan, dan ben ik bang dat de jonge juffrouw zich moet voorbereiden op een tooneeltje, dat maar heel weinig zal lijken op een rondedans om den Meiboom ! Maar ik zal probeeren, het kort te maken. Hoe vindt je die ?

Deze vraag had ongetwijfeld betrekking op den stoot, dien de onbekende reus met groote vaardigheid, al was het dan niet zeer snel, op de maag van Bill plaatste, juist even boven het maagkuiltje.

Het moet tot zijn eer gezegd worden, dat Bill den slag goed incasseerde, al moest hij zijn tanden op elkaar klemmen om niet te kreunen van pijn.

Hij begreep wel dat hij er snel een einde

aan moest maken, anders was hij onherroepelijk verloren.

Hij probeerde het met een linkschen swing, die maar half haar plaats van bestemming bereikte, en onmiddellijk daarop met een rechten stoot van rechts die den reus midden in de borst trof, ofschoon hij blijkbaar op de kin gericht was.

Hij had zoo weinig uitwerking, dat de man hartelijk lachte, en zijn tweede stoot plaatste, en die tweede was ook de laatste van het gevecht.

Eigenlijk was het een dubbele stoot — een herhaling van de harde punsch even boven

het maagkuiltje, bliksemsnel gevolg door een rechten stoot op het gelaat, die niet alleen de kin maar ook den neus van den armen Bill raakte, want de ander had een vuist, die bijna overal tegelijk kon treffen!

Roode Bill liet een zonderling geluid hooren, dat het midden hield tusschen het mekkeren van een schaap en de huilkreet van een klein kind, vouwde zich zonder overhaasting dubbel, en gleed langs een stoel op den vloer neer, en voor de tweede maal binnen een etmaal viel Bill in een gerusten sluimer, zonder dit zelf ook maar in het minst te hebben verlangd.

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK V.

ONTSNAPPING.

De reus keek een oogenblikje op zijn gevelden tegenstander neer, maar zijn gezicht nam dadelijk een geheel andere uitdrukking aan en zijn stem klonk wonderlijk zacht, toen hij tot het ontstelde meisje zeide :

— Ik hoop waarlijk, juffrouw Cecile, dat ik U niet al te erg aan het schrikken heb gemaakt. Het ging nu eenmaal niet anders. Ziet U nu we, dat — mijn opdrachtgever volkomen gelijk had, toen hij mij hier op wacht zette ?

Het meisje stak den reus haar kleine hand toe, die volkomen verdween in de zijne, en zeide :

— Het is mij alles nog wat raadselachtig, maar ik dank je vriend James ! Als jij er niet was geweest, dan zou die ellendeling — — —

Zij voltooide den zin niet, maar bedekte huiverend het gelaat met de handen.

Na eenige oogenblikken ging zij voort, den reus recht in het gelaat ziende :

— Geloof je, vriend James, dat mijn broer iets slechts gedaan heeft ?

— Ik — ik geloof er geen sikkepitje van, juffrouw Cecile ! antwoordde de man, die James bleek te heeten.

— Begrijpt gij waarom ze hem hebben gearresteerd ?

Nu begon James op een zonderlinge wijze te hakkelen.

— Dat is — ziet U — dat is eigenlijk meer dan ik U kan zeggen. Begrijpen doe ik het niet — maar misschien — er staat in de krant dat ze dien ander, U weet wel, — die met zijn valschen

naam en zijn brochures zijn komen weghalen hier uit dezelfde kamer — de politie zal het verdacht hebben gevonden, dat Uw broer ook toevallig klerk is op dat zelfde bankiers kantoor — U moet bedenken dat ze hier in Engeland bij de politie een beetje handgauw zijn — en liever teveel dan te weinig arresteeren !

— Maar je gelooft toch ook wel, dat ze mijn broer morgen weer vrij moeten laten ?

— Daar ben ik even vast van overtuigd als dat ik nu hier sta, juffrouw Cecile ! antwoordde de reus in de volste overtuiging.

En terwijl hij het zeide zweefde er een glimlachje om zijn lippen, waarvan zij echter de beteekenis volstrekt niet kon raden.

Reeds ging haar reusachtige beschermer voort:

— Maar we mogen hier nu niet blijven praten, juffrouw Cecile ! Ik heb mijn opdrachten, en die moet ik vervullen.

— Maar je wil me dan volstrekt niet zeggen, wie je die opdrachten gegeven heeft, en dat vriendelijke briefje aan mijn adres ?

— Ik zou wel willen, maar ik mag niet ! antwoordde de reus goedmoedig. Maar dat is zeker — mijn meester die mij hier zond, meent het goed met U en Uw broer, daarvan kunt U overtuigd zijn ! En kleed U nu spoedig aan, want we gaan hier weg.

— Maar — die man daar kan weer bijkomen !

— Juist daarom ! Hij zal dan nog wel een kwartiertje blijven liggen, misschien ook korter, en het is beter, niet af te wachten wat hij dan

zal zeggen of doen! Ik zou hem wel het huis uitwerken, maar hij is nogal zwaar en dikkig, zal ik maar zeggen, en dat zou misschien opzien baren. Neemt U maar mee wat van waarde is — hij mocht eens iets willen stuk slaan in zijn woede, als hij ziet dat de vogel gevlogen is! Trouwens — ik heb een idee, dat U wel gauw in een beter huis zult wonen! En mijn meester zegt dat U eerst een tijdlang naar het Zuiden moet — naar ergens in Frankrijk — maar nu geloof ik waarachtig dat ik mijn mond voorbijpraat, en ik heb nog een massa dingen te doen! Is U klaar?

Maar het meisje scheen nog te aarzelen.

— Als — Cedric nog van avond eens thuis kwam en mij niet vond?

— Die kans is heel onwaarschijnlijk. Ze ontslaan een gevangene bijna nooit op dit uur, maar altijd vroeg in den morgen. Het onderzoek kan nog niet beëindigd zijn. Maak u maar niet ongerust. Heeft U hier geen familie in de buurt?

— Een tante, twee straten hier vandaan.

— Mooier kon het niet! Daar gaat U dan heen, en we laten bij den portier, of de huisjuffrouw of een buurvrouw een briefje achter, voor Cedric bestemd, waarin U schrijft, waar hij U kan vinden! Hier is papier en een potlood. Haast U een beetje!

James had al een paar maal een ongerusten blik op de klok geworpen, en hij scheen plotseling aangegrepen te zijn door ongeduld.

Zoodra het korte briefje geschreven was, nam hij het haar af, vouwde het dicht, en stak het bij zich.

— Hier is uw hoed en Uw mantel! Neem al het geld mee dat hier is, anders mocht het eens in de zakken van dien rooden bandiet daar terecht komen!

Cecile haastte zich, nog steeds onder den indruk van de vreemde gebeurtenissen van dien dag, een weinig goed in een valies te doen, en voegde daar den inhoud bij van een klein sigarenkistje, waarin wat zilverstukjes en kopergeld bewaard werden.

Zij liep met een bange uitdrukking in haar oogen om het roerloze lichaam van Bill heen, en vroeg fluisterend:

— U zult toch — mijn hemel — U zult hem toch niet dood hebben geslagen?

— Ik vrees van niet, juffrouw Cecile! antwoordde de reus grimmig. Die kerels zijn zoo vreeselijk taai. Maar ik geloof toch dat ik den portier beneden zal waarschuwen dat hij hier ligt. Die zal hem dan wel met een zoet

lijntje het huis uitkrijgen. Als hij iets steelt of stuk slaat, is hij er gloeiend bij. Maar ik weet het niet, ik kan mij vergissen — Roode Bill zal voor van nacht wel heel andere plannen hebben!

En na deze tamelijk raadselachtige opmerking klapte de reus zijn mond stijf dicht, zeide geen woord meer, maar bracht Cecile snel naar beneden, sprak wat met den portier, een indrukwekkend man, die het heele blok bediende, maar toevallig juist in dat huis zijn woning had, bracht het meisje tot aan het huis van haar tante, verzekerde zich dat zij daar in veilige handen terecht kwam, en nam afscheid met een grijnslachje en een heel voorzigtigen handdruk.

Morgen zal zij wel meer hooren!

Intusschen was het op het politiebureau van de wijk niet geheel en al pluis.

Mijnheer Morrison bevond zich in een toestand die ernstig ongerustheid moest baren aan degenen, die met zijn bewaking waren belast.

In den loop van den avond, na het voorloopig verhoor, hadden zich de eerste verschijnselen voorgedaan.

Mijnheer Morrison was midden in zijn cel gaan staan, onbewegelijk als een standbeeld, en staarde met groote oogen naar hetzelfde punt.

Daarop was hij heen en weer gaan loopen als een tijger in zijn kooi.

Nu, dit hadden de bewakers wel meer bijgewoond, en zij stoorden er zich dus volstrekt niet aan.

Maar om een uur of tien moest een van de agenten die toevallig door de gang met de cachotten kwam, aan den dienstdoenden inspecteur rapporteeren dat mijnheer Morrison zich zeer zonderling gedroeg en reden gaf tot ongerustheid.

Hij had met gekruiste beenen op zijn bankje plaats genomen, en reciteerde met galmende stemmen in een volkomen vreemde taal „Verzen en meer van dien rommel” zooals de agent zich uitdrukte.

Natuurlijk dacht de inspecteur onmiddellijk aan simulatie, maar tien minuten later werd hij toch zelf zeer ongerust, want toen men eens naar den arrestant ging kijken zag men dat hij bezig was, zich de kleeren van het lichaam te rukken, met het schuim op den mond, een loodkleurig gelaat, en uit het hoofd puilende

oogen, terwijl hij zonderlinge geluiden uitstiet, die niets menschelijks hadden.

Toen aarzelde de inspecteur niet langer, maar belde onmiddellijk den politiearts op.

Deze verscheen tien minuten later, tamelijk knorrig, zelfs zijn auto besturend en vertoonde zich in de gedaante van een klein, kribbig man met een blank, blozend gelaat, een wit neus, een volmaakte kale schedel, en een gouden bril, die hij onophoudelijk driftig heen en weer rukte.

Hij voer onmiddellijk uit :

— Mijnheer, ik weet wat mijn plicht is, en wat ik te doen heb — maar als het geval niet zeer ernstig is vrees ik toch dat men mijn geheel avond bedorven heeft. Weet gij niet dat ik van avond in mijn huis een tiental collega's van het platteland verzameld heb, die hier het congres van politieartsen komen bijwonen ?

— Ik wist het niet, dokter, maar ik ben bang dat ik zelfs in het tegenovergestelde geval U toch had moeten storen. Ik durf de verantwoordelijkheid niet langer dragen. Wij hebben een arrestant, die klaarblijkelijk ten prooi is aan een aanval van zinsverbijstering. Zijn gebrul maakt alle andere arrestanten zenuwachtig en ik durf het niet laten aankomen op een paniek.

De kleine dokter liet een schamper lachje hooren, trok woedend aan zijn bril en zei :

— Ik ken dat ! Apeldoorn ! En voor een paniek ben ik ook niet bang. Maar ik ben nu toch hier — laat me den kerel dan maar eens zien !

In zich zelf brommend volgde hij den agent, die hem voorging, en norsch weigerde hij, door den behulpzamen man zijn instrumententasch te laten dragen.

Zij liepen door de door twee lampen verlichte gang, aan weerszijden waarvan zich de cachotten bevonden met hun traliendeuren.

Vijf of zes waren er bezet.

In de gang trad hun de agent — cipier tegemoet, die dien avond belast was met de bewaking en derhalve voorzien van een ring met een drietal sleutels eraan, waarmede hij de cachotdeuren en nog een paar andere vertrekken kon ontsluiten.

Hij salueerde voor den dokter, en zei :

— Ik geloof dat het tijd is dat U komt, dokter ! de man is onherkenbaar geworden. Ik ben bang dat hij gaat stikken. Hij is nu eens vuurrood, en dan weer heelemaal blauw in zijn gezicht. Hij danst als een gek, hij zingt negerliedjes, en hij trekt zijn kleeren stuk.

— Kwam hij hier dronken aan ? vroeg de dokter.

— Welneen — zoo nuchter als een pasgeboren kind.

— Heeft hij bezoek gehad ?

— Ook niet ! Er is niemand naar hem komen vragen. Maar daar heeft U hem, wacht, ik zal U bijlichten.

Dit laatste zeide de man omdat de ganglamp een meter of vier verder hing, en het nauwe hokje dus niet volledig kon verlichten.

Hij knipte echter zijn krachtige zaklamp aan, en liet de lichtbundel door de tralies van de sterke deur naar binnen vallen.

Het schijnsel viel op mijnheer Morrison, die er inderdaad alles behalve geruststellend uitzag met zijn loodkleurig gezicht en zijn uitpuilende oogen.

Hij liet een schel lachje hooren, toen hij het nieuwe gezicht voor de tralies zag, het gezicht van den geneesheer, die hem, zwiingend nu, en met de handen in de zijde gesteund aandachtig en met kennersblikken opnam.

Na eenige oogenblikken zeide hij knorrig.:

— Hij ziet er in ieder geval miserabel uit. Maak die deur maar eens open.

— Durft u alleen binnengaan, dokter ? vroeg de agent die de sleutels besluiteloos heen en weer liet schommelen.

— Waarom zou ik niet durven ? Is die men een tijger ? Geloof je dat hij zal bijten ? Ik heb wel tegenover heel andere gevallen gestaan. Als de man niet simuleert, en dat geloof ik niet, dan heeft hij eenvoudig een aanval van beroerte.

— Dus U gelooft niet dat hij gek is ?

— Hij is evenmin gek als jij of ik. Hij heeft alleen maar last van zijn bloed en waarschijnlijk van zijn zenuwen. Wat is het voor een kerel ?

— Dat is de man die van morgen gesnapt is bij de heeren Hickory, waar hij de brandkast eens kwam opnemen.

— O, dan heet hij Morrison ! Ik heb van de zaak gelezen. Hoe zit het, doe je de deur voor me open of niet ?

De cipier stak den sleutel in het slot.

De agent die den dokter was voorgegaan, had zich reeds weer verwijderd, want zijn diensten waren elder noodig.

De dokter stond ongeduldig te wachten, heftig aan zijn bril rukkend, en in zich zelf, terwijl hij den gevangene bleef aanzien, allerlei latijnsche vaktermen pruttelen, waarvan de cipier geen jota begreep.

Hij draaide den sleutel in het slot om, maar

toen scheen de kleine dokter een oogenblik te aarzelen :

— Jij bent sterker dan ik, en een groote kerel! zeide hij, een beetje onzeker. Ik geloof wel niet dat hij krankzinnig is, maar je zult mij toch een genoeg doen, als je het eerst binnentreedt.

Zelfs de cipier, een groote, sterke kerel, scheen dit vooruitzicht niet zoo heel aangenaam te vinden, maar hij hield zich toch goed, trok de deur open, en ging het cachot binnen.

De dokter bleef een kort oogenblik in de gang staan, scherp toeziende wat er zou gebeuren, maar toen hij zag dat Morrison als verwezen en met sterk bevende handen op zijn bank ging zitten, trok hij op zijn beurt de deur wat verder open, en kwam binnen.

Op een veiligen afstand vroeg hij, zich tot den arrestant wendend :

— Voel je je koortsig, man? Heb je etenstrek? Koude rillingen?

Geen antwoord.

— Laat me dan je pols eens voelen!

De cipier bleef terzijde staan, klaar om dadelijk van zijn spierkrachten gebruik te maken.

De kleine dokter voelde mijnheer Morrison de pols, keek in het wit van zijn oogen, en zei toen eensklaps :

— Zeg weten jullie wel, dat die man een pruik draagt?

— Dat hebben wij ook al vermoed, dokter, en we zullen dat morgen wel eens nader onderzoeken! Het ding is in ieder geval prachtig gemaakt. Geloof U dat hij erg ziek is?

— Hij moet eenvoudig slapen! Als hij van nacht rustig slaapt, is hij morgen een massa beter.

Onder het spreken had hij zijn tasch reeds geopend, nam er een etui uit, en haalde een fijn injectiespuitje te voorschijn.

Handig en vlug drukte hij de spitse punt in de pols van den arrestant en gaf hem een kleine injectie, die echter dadelijk de woede van mijnheer Morrison scheen op te wekken want hij liet een soort van gebrul hooren dat de cipier onmiddellijk dreigend op hem deed toe stappen, gereed om handelend op te treden.

Een weinig bevreesd was de kleine geneesheer achteruit gestapt.

Hij sloeg aandachtig den patient gade, bergde toen het spuitje weer weg, en bromde tevreden :

— Over een uur zal hij slapen als een kind.

— En daar zal ik hartelijk blij om zijn, dokter, bromde de cipier. Al dat geschreeuw

houdt de anderen maar wakker, en dan is je leed niet te overzien. Moet hij medecijnen hebben?

— Voorloopig niet. Morgen ochtend kom ik weer naar hem kijken. Waar heb ik mijn hoed? Ah, daar ligt hij Goeden avond, vriend, en houdt je maar kalm, want het heeft niets te beduiden. Zenuwen, anders niet dan zenuwen. Je hebt zeker nog nooit in een cachot gezeten? Voor de eerste maal is dat altijd een heele verandering, dat is begrijpelijk. Zeg je niets? Nu, tot morgen!

Mijnheer Morrison zat alweer op zijn bank te dommelen.

De cipier liet den dokter voorgaan, draaide den sleutel weer in het slot om, en bracht den dokter weer tot aan het einde van de gang.

De geneesheer trad nog even bij den inspecteur binnen, en zeide zijn horloge raadplegend :

— Het heeft niet veel om het lijf, mijnheer. De man is in hevige mate overspannen, en heeft last van bloedaandrang naar de hersens. Ik heb hem een kleine injectie gegeven, die hem als een os zal doen slapen. of ik moet mij sterk vergissen. Morgen zullen wij wel weer verder zien. Ik ga naar mijn collega's terug. Adieu.

En het kleine, kribbige doktertje nam even zijn hoed af, trok zijn bril recht, verliet het vertrek, en stapte een oogenblik later weer in zijn auto.

Hij reed snel de straat uit, sloeg dan een zijstraat in, en deed daar zijn auto stoppen voor een hooge, duistere koetspoort.

Een man van grooten lichaamsbouw kwam uit de duisternis te voorschijn, wrong zich niet zonder moeite naast den bestuurder, en zei zeer zacht :

— Alles is in de beste orde, mijnheer Brand! De jonge dame is bij haar tante, en ze laat niemand binnen, die geen wit pootje toont — net als de lammetjes in de fabel.

— Prachtig, Henderson! Maar nu komt het moeilijkste nog.

— Is U geslaagd daarbinnen?

— Alles liep zooals wij verwacht hadden! Het is een groot geluk geweest, dat wij het bericht van de arrestatie onmiddellijk onder het oog kregen, James, en dus onze maatregelen konden nemen! Als wij ons niet een uur later door middel van een klein stukje papier, door het cachotraampje gemikt, met Mylord in verbinding hadden kunnen stellen, dan zou alles niet zoo vlot gegaan zijn!

— Dus Mylord heeft de noodige instrumenten ?

— Alles ! Wat hij noodig kon hebben, heb ik hem toegestopt, terwijl ik hem de pols voelde.

— Prachtig ! Maar de cipier ?

Die zal over twee uren zoo slaperig zijn, in tegenstelling met Mylord dat hij nauwelijks eenig besef van zijn toestand zal hebben ! Overigens heb ik de instrumenten zoo gekozen, dat iemand als Mylord het deurslot binnen een paar seconden kan hebben geopend ! Zie je, die traliEDEUREN hebben ook hun bezwaren, zoodra er maar iets hapert aan de bewaking !

— Dat is het, mijnheer Brand ! Men kan er zijn hand doorsteken van de binnenzijde af, en dat kan men onmogelijk bij een stalen deur, die alleen maar een kijkraampje heeft. En wat moeten wij nu verder doen ?

— Wachten, James, en anders niet ! Je hebt toch niets verdachts gezien ?

— Niets, mijnheer Brand ! antwoordde de trouwe helper van den grooten avonturier. Ik heb zelfs niemand zien voorbijgaan.

— Des te beter.

Charles Brand die op zulk een uitnemende wijze de rol had vervuld van den politiedokter, reed de auto nog wat verder, sloeg den hoek om, en bracht toen de auto opnieuw tot staan aan het begin van een volkomen verlaten straat, die achter het politiebureau omliep.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en raadpleegde het bij het licht van een lantaarn.

— Nog een half uur, James. Wij zullen wat geduld moeten hebben. Het is nu eenmaal zoo afgesproken.

Er kwam een trek van ongerustheid op het breede, goedige gelaat van den reus, en hij zei heel zacht :

— Zou het niet kunnen, mijnheer Brand, dat in dien tijd de echte dokter wordt opgebeld ?

— James, dat is volstrekt niet onmogelijk, maar mij dunkt dat het noodlot ons vandaag nu verder wel met rust zal laten ! Die toevalligheid van het verlorengeraakte, gouden sigaren-aanstekertje was al meer dan voldoende ! Overigens — bij de minste onraad zal Mylord wel zijn maatregelen nemen, en de zaken forceeren.

En verder werd volstrekt niet meer gesproken, totdat Brand een half uur daarna fluisterde :

— Nog een minuut, en dan is het tijd ! Vooruit.

Hij reed de auto weer verderop, op de eerste versnelling, totdat hij weer stilstond juist achter

den hoogen muur van de binnenplaats, die zich achter het politieposthuis bevond, en die bijna drieënhalve meter hoog was.

Juist toen de kerktorens het halve uur begonnen te slaan, in de buurt, haalde Brand binnen uit de auto een stalen ladder, die ineengeschoven kon worden als een hengelroede, maar die bijna drie meter lang was, als men hem uiteenschoof.

Hij omwikkelde het voorwerp snel en handig met een wollen lap, klauterde als een kat op de sterke schouders van Henderson, en liet vliegensvlug het laddertje zakken aan den anderen kant van den muur, met behulp van een koord. De wollen lap belette dat het gerucht van het staal tegen de steenen de agenten daarbinnen zou waarschuwen.

Deze geheele, korte vertoening had nauwelijks tien seconden geduurd.

Langdurige oefeningen hadden er toe geleid, dat Raffles zoowel als zijn twee helpers zulke acrobatische toeren met onbegrijpelijke vlugheid en zonder ooit te haperen konden verrichten.

Brand was onmiddellijk weer van de schouders van den reus afgeklommen, en beiden waren weer gaan zitten, en luisterden met kloppend hart.

Maar hoe zij zich ook inspanden, zij konden volstrekt niets hooren.

Brand begon er reeds aan te twifelen, of de toeleg wel gelukt was, toen er plotseling een hoofd boven den muur verscheen.

Dat hoofd wendde zich vlug links en rechts, toen kwam er een bovenlijf te voorschijn, en tenslotte twee beenen.

De man die daar boven zat trok haastig iets naar zich toe, en het volgende oogenblik had Brand het laddertje weer naast zich, en kon hij Raffles de hand drukken, die van den muur met een lenigen sprong op het dak van den auto was gesprongen, en van daar op den grond.

Raffles zeide eenvoudig, den handdruk van zijnen vriend beantwoordend :

— Ik dank je, Brand, en jou ook, James ! Alles is prachtig in zijn werk gegaan, en ik kon buiten wandelen als uit een koffiehuis.

— Slaapt de cipier al ? vroeg Brand, half lachend.

— Als een marmot, Brand ! antwoordde Raffles. Het kleine prikje dat je hem gegeven hebt, was ruimschoots voldoende.

— En hij schijnt er niet eens iets van gemerkt te hebben, toen ik hem bij het afscheid, zoo-

genaamd uit verstrooidheid, zoo krachtig de hand drukte! fluisterde Brand. Nu, het zal hem geen kwaad doen! Het is maar jammer dat hij over een paar uren weer zal ontwaken, en dan natuurlijk alles merken!

— Dat spreekt vanzelf! Weliswaar heb ik de cachotdeur goed achter mij gesloten, en mijn overjas zoodanig op mijn krib neergelegd, dat het kan schijnen, alsof daar iemand slaapt,

maar hij moet natuurlijk achterdocht krijgen, zoodat hij weet dat hij bewusteloos is geweest. Intusschen — dat alles is van minder belang. De hoofdzaak is dat ik weer op vrije voeten ben! En van die omstandigheid hoop ik een gepast gebruik te maken! Vooruit, Brand. Naar het huis in de Victoria Street. Ik moet mij zoo spoedig mogelijk weer verkleeden.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VI.

DE INBRAAK BIJ HICKORY & ZOON.

Roode Bill ontwaakte eerder uit zijn bewusteloosheid dan men zou hebben verwacht, na den vreeselijken slag, die hem geveld had.

Hij kwam overeind zitten, wreef zich met een wezenloos gebaar over het voorhoofd, keek suffig om zich heen, krabbelde overeind, en ging wankelend langs den muur totdat hij den schakelaar van het electrisch licht had gevonden.

Hij knipperde even tegen die helderheid, slaakte een diepe zucht, en toen kwam plotseling, als met een schok, de herinnering terug het volkomen besef.

Hij zag alles weer wat er gebeurd was, en liet een woedenden vloek hooren, terwijl hij nutteloos een paar deuren openrukte.

Hij wist maar al te goed dat hij hier alleen was, en dat een onbekende man het meisje als het ware voor zijn neus had weggekaapt.

Als hij dien kerel ooit terugvond, zou hij er van lusten, daarop deed hij een duren eed.

Vervuld van wraakzucht wilde hij het huis reeds verlaten, vastbesloten om den strijd op te geven, toen zijn goed geoefend oor het gerucht vernam van schreden, die snel naderden.

Hij deed weer een stap in de kamer terug, knipte haastig het licht weer uit, en trad in een hoek van het vertrek terug.

Geheel onwillekeurig ging zijn hand naar de zak, waar hij zijn groot knipmes bewaarde, maar hij wist drommels goed, wat hij deed toen hij dat mes te voorschijn bracht, en geopend weer in zijn zijzak deed glijden.

De deur werd opengerukt, en een jonge stem riep angstig :

— Cecile, ben je er niet ?

En eensklaps werd het weer licht.

De man die gesproken had, draaide den schakelaar om.

Het was Cedric Harraden, die daar was binnengestormd, bleek nog, en nu met een ongerusten blik in de oogen, die tot schrik en argwaan werd, toen hij daar in den hoek in half gebukte houding den man zag staan die hem in in het verderf had willen storten.

Het is overigens moeilijk te zeggen, wie van de twee mannen het meest verbaasd was maar het is wel zeker, dat Roode Bill, die zooveel ouder was, zich het eerst herstelde, en onmiddellijk overwoog, welk voordeel hij kon trekken uit den toestand.

Hij kwam een stap naar voren en zei langzaam :

— Zoo — ben je daar weer ?

— Ze hebben me vrij gelaten — er was vol-

strekt geen bewijs, antwoordde de jongen haastig. Waar is Cecile ?

Roode Bill gaf niet dadelijk antwoord. Er kwam iets gluiperigs in zijn oogen. Hij nam zich den tijd om na te denken, terwijl hij langzaam een sigaret te voorschijn haalde, en aanstak. Toen zei hij :

— Ik feliciteer je, jongetje, dat ze je hebben losgelaten. Je kunt wel zien dat zij daarginds niet alles weten ! Anders hadden ze je natuurlijk niet laten gaan ! En wat je zuster betreft — maak je over haar maar niet ongerust, want zij is op een veilige plek !

Toonloos herhaalde Cedric :

— Wat bedoel je daarmee ? Een veilige plek ? Weet jij dan waar ze is ? Waarom is ze niet hier ?

— Houdt je maar bedaard ! Ik weet waar ze is — en ze is daar, omdat ik haar zelf heb heen gebracht. Ik was net van plan, haar te gaan opzoeken !

Cedric verbleekte, en zijn woorden haperden, toen hij er met moeite uitbracht :

— Wat beteekent dat alles ; waarheen heb je haar dan gebracht ? Zeg het me dadelijk, dan ga ik haar halen !

Roode Bill liet een kort lachje hooren en zei, een rookwolk uitblazend :

— Niet zoo haastig gebakerd, jongetje ! Daar zijn — zekere voorwaarden aan verbonden ! Kijk eens hier, je weet dat ik je zuster deksels graag mag, en dat heb ik haar van avond juist nog eens gezegd — de gelegenheid was gunstig, maar ze was nog niet in goede stemming, ik geloof zoo waar dat ze met me wilde gaan vechten, en toen was ik wel gedwongen, haar mijn hand op den mond te leggen — en je weet dat ik wel eens ruw ben, zonder het zelf te weten of te willen. Ik was met een autogekomen, en toen heb ik haar langs de achtertrap netjes het huis uitgewerkt.

Met een sprong als van een tijger was Cedric op den schurk toegesprongen, maar het volgend oogenblik lag zijn tenger lichaam gekneusd in den tegenoverliggenden hoek. Toch was hij dadelijk weer overeind, en hijgde sidderend van woede en angst.

— Wat heb je met haar gedaan, beest ?

— Maak je nu maar niet dik, jongen, en gebruik je verstand ! Voorloopig, zeg ik je immers, heeft ze niets van me te vreezen. Maar wat er met haar kan gebeuren als jij koppig blijft weigeren — dat kan natuurlijk niemand voorspellen !

Cedric wankelde terug alsof hij op het hoofd was geslagen. sloeg krampachtig de handen ineen, en zoo groot was zijn ontzetting, dat hij zich verlaagde, dien ellendeling bijna teboet te vallen en te smeeken :

— Bill, dat zul je niet doen ! Zij is mijn alles, het enige wat op de wereld voor mij waarde heeft :

Bill haalde slechts zijn breede schouders op en zei ongeduldig :

— Houdt op met die kletspraatjes. Ik heb haar nu beet — en ze zal me nu niet meer ontsnappen. En ik zal met haar doen wat ik me heb voorgenomen — of jij moet je koppigheid laten varen ! In dat geval doe ik er een eed op, dat haar niets zal gebeuren !

Cedric viel op een stoel neer en vroeg stamelend :

— Wat moet ik doen ? Waarmee kan ik haar redden uit jouw klauwen ?

Roode Bill kwam op hem toe, en vroeg op zachten toon, met zijn gelaat vlak bij dat van den jongen :

— Je hebt immers de cijfercombinatie kunnen noteeren ?

Cedric knikte stom.

— Jij weet hoe je het gemakkelijkst kunt binnen komen ?

Weer knikte Harraden, diep in elkaar gedoken, als een dier, dat in het nauw is gedreven.

— Dan ga je nu aanstonds met mij mee — dan zullen wij samen dat zaakje opknappen !

— Ik zal je de lettercombinatie geven — doe het dan alleen maar !

— Neen jongetje, zoo zijn we niet getrouwd ! zeide Bill sarrend. Jij gaat mee. Ik heb daar mijn reden voor. Zie je, ik zou graag altijd een middelje bij de hand hebben, om je te kunnen dwingen ! Schiet op en praat niet tegen, o binnen tien minuten bel ik je baas op, dat die je kas eens kan nazien, binnen een half uur zit je weer in het cachot bij Meneertje — en een half uur later ga ik eens gezellig babbelen met je mooie zus ! Staat je dat aan ?

Het gezicht van den knaap verstrakte plotseling, in een ijzige hardheid.

Bill was er een oogenblikje ontdaan van.

Hij had veel ervaring en hij kende die uitdrukking. Hij zou zich in acht moeten nemen voor dat jongmensch !

Voor alle zekerheid vroeg hij :

— Heb je soms een proppenschiet in je zak ?

Cedric haalde de schouders op, en zeide afgemeten :

— Je weet heel goed dat ik er nooit een gehad heb. Bill en al was dat wel zoo, dan zouden ze mij dien natuurlijk op het politiebureau hebben afgenomen. Maar luister. Jij zweert me, dat je mijn zuster onmiddellijk vrijlaat — of nog beter, dat je mij dadelijk brengt waar zij is, als dat werk van nacht is afgelopen ?

— Dat zweer ik !

Cedric keek Rooden Bill een tijdlang strak en geheel onbevreesd in de oogen, drukte zich toen zijn slappen hoed weer op het hoofd, en zei rustig :

— Als dat zoo is, ben ik tot je dienst. Voor mijn zuster is niets mij teveel. Maar ik betwijfel of jij dat kunt begrijpen — jij, die niet veel beter bent dan een dier. En je eeden geloof ik ook niet. Maar ik zal me aan je vastklampen, totdat ik weet waar je mijn zuster gebracht hebt. En als haar ook maar een haar op het hoofd gekrenkt is, dan zweer ik je, dat ik je zal achtervolgen totdat ik je heb kunnen dooden — en mijn eeden hebben gelukkig nog waarde ! Vooruit nu.

Bill grinnikte, maar het was toch niet geheel van harte. Hij bedacht zich nog even, keek op zijn horloge, nam Cedric bij den arm, draaide het licht uit, en verliet met hem het huis, waar bijna iedereen reeds sliep.

Hij bracht den jongeman, die stom bleef als een visch, eerst naar zijn eigen woning, en voorzag zich daar van een tasch, die een fraaie verzameling van de modernste inbrekerswerktuigen bevatte.

Toen stapte hij met hem op een bus, die hem tot dicht bij de plek bracht, die hem reeds zoo lang onweersaanbaar had aangetrokken, en waar hij een slag hoopte te slaan, die hem jaren lang in staat zou stellen tot het voeren van een lui, lekker leventje.

Het was reeds na middernacht, toen de twee mannen eindelijk de straat ingingen, waaraan het bankgebouw van de heeren Hickory gelegen was.

Heel in de verte liet zich een politieagent zien, die met zwaren stap en de handen op den rug in een zijstraat verdween.

— Ziezoo, nu is het oogenblik gunstig ! fluisterde Bill. En nu moet je voor de laatste maal nog eens goed luisteren jongetje. Je gezicht bevalt me niet. Je moest het eens in je hoofd krijgen, om op een ongewild oogenblik te gaan schreeuwen, en de klabakken te waar-

schuwen. Dan zul je voor de laatste maal geschreeuwd hebben, bedenk dat wel. Ik heb mijn mes open in mijn zak, en ik mag zeggen dat ik er nogal goed mee omga. Roode Bill laat niet met zich spotten, onthoudt dat goed.

Cedric vergenoegde er zich mede, zijn schouders op te halen. En Bill draaide hem met beide, harde vuisten aan de schouders naar zich toe, keek hem eens diep in de oogen, bij het licht van een lantaarnpaal, blies verachtelijk het eindje sigaret weg, dat op zijn onderlip kleefde, en zei schamper :

— Ik geloof dat ik er achter kom ! Wat een malligheid ! Er een eind aan maken, als het zaakje gelukt is ? Wat ben jij nog jong ! Weet je dan niet dat we een fortuin in onze klavieren kunnen krijgen ! Maar ik denk er niet aan om hier te staan preeken. Je zult je die malligheid wel uit je hoofd zetten ! En vooruit nu.

Cedric, nog altijd zwijgend bracht Rooden Bill vlug een zijstraat binnen, die slechts matig verlicht was, en waar zich op dit late, nachtelijke uur geen enkele voorbijganger meer ophield.

— Hier is een zwak punt, fluisterde hij tenslotte. Dat huis achter de bank staat leeg. De menschen zijn sedert een week vertrokken. Het grenst aan een binnenplaats, en daar is een kelderraam van het bankgebouw, waar we binnen komen.

— En het leege huis ? vroeg Bill begeerig.

— We kunnen eerst over den lagen tuinmuur klimmen, die er naast is, en dan kun je een raam openschuiven.

Bill nam den toestand snel en met een kennersoog op.

Inderdaad strekte zich naast het ledige huis een kleine tuin uit, waarin een paar boomen stonden, waarvan de onderste, dikke takken over het muurtje heenreikten.

De boomen stonden in blad, en het was daar dus zeer donker.

De binnenplaats, gedeeltelijk kenbaar door de groote huizen die ze omgaven, liep langs den tweeden tuinmuur en de achterzijde van het onbewoonde huis.

— Kom mee ! beval hij na eenige oogenblikken kortaf.

Het tweetal stak de straat over en bevond zich een oogenblik later aan den voet van het tuinmuurtje.

— Ik zal je een zetje geven, jij klimt erover, en je doet de straatdeur voor me open, dat is nog gemakkelijker. Of neen — ik vertrouw je

eigenlijk niet genoeg! Als jij je wilt ophangen, moet je doen wat je niet laten kunt, maar eerst help je mij bij dit karrewetje.

Hij keek scherp uit, en toen hij volstrekt niets hoorde, dat zijn argwaan kon gaande maken, zette hij zijn voet op een steen, die een weinig uit het muurtje naar buiten stak, en werkte zich behendig op den muur.

Toen stak hij Cedric de hand toe, en trok hem naast zich.

Aanstands lieten zij zich vallen in de weeke aarde van het tuintje, en rekten zich naar een der ramen.

Zoals Cedric wel gedacht had was het zelfs niet op de pen gesloten, en Roode Bill had niet de minste moeite, om het open te schuiven.

Hij liet Cedric voorgaan, en klauterde toen op zijn beurt naar binnen.

In de duisternis vonden zij hun weg naar de achterdeur, en stonden nu op de stikdonkere binnenplaats.

Cedric bracht den inbreker tot vlak bij een kelderraam, en wees er zwijgend op.

Bill was nu wel genoodzaakt, zijn zaklantaarn aan te knippen, want het was hem onmogelijk iets te onderscheiden.

Bij dat licht onderzocht hij vlug de tralies, liet een tevreden gebrom hooren, en zette zich aan het werk met een korten koevoet.

Snel vergruizelde hij de ondeugdelijke kalk, waarin de spijlen waren vastgemetseld. Maar toen liet hij den arbeid verder over aan Cedric, want het viel hem lastig, en het maakte hem prikkelbaar en zenuwachtig, telkens naar die onbewegelijke gedaante naast zich te moeten opzien, uit vrees dat zijn onvrijwillige medeplichtige iets kwaads in den zin had, ofschoon hij wist dat hij ongewapend was en in lichaamskracht volstrekt niet tegen hem opgewassen.

Een half uur daarna was de opening groot genoeg om er doorheen te kunnen kruipen.

Zoodra zij binnen waren vroeg Bill zacht:

— Waar zijn we hier nu ergens?

— In een der kelders.

— Staat de groote brandkast onder den grond?

— De safe's van de klanten zijn hiernaast, maar zet het uit je hoofd, om daar bij te komen, want er is aan dezen kant een beton muur van bijna een voet dik, waar je in een week nog niet doorheen bent!

— Er zal toch wel een deur zijn? vroeg Bill grimmig.

— Van staal, dik pantserplaatstaal, zooals

ze voor oorlogsschepen gebruiken! Geen deken aan dat je er doorgeen kunt, zonder speciale middelen.

— Dan maar naar boven, naar de brandkast van de bank. Ik bedoel die, waarvan je de combinatie hebt. Maar wacht eens even — de Hickory's wonen toch in hetzelfde huis?

— Op de eerste verdieping zijn de kantoren, op de tweede verdieping wonen zij. De vrouw van den jongen heer Hickory is naar een badplaats. Voor zoover ik weet heeft zij een van de bedienden en het kamermeisje meegenomen.

— Des te beter! Ik heb veel liever te doen met mannen alleen! Waar is de deur ergens?

Zonder iets te zeggen bracht Cedric den voormaligen bokser naar een gewone deur, die toegang bleek te geven tot een tamelijk breede gang.

Er brandde licht.

Verbaasd en wantrouwend stond Bill een oogenblik stil en fluisterde heel zacht:

— Waar is dat licht voor?

— Er brandt hier dag en nacht licht! antwoordde Cedric schouderophalend, En ik zou je raden vlug mee te loopen want aan het andere einde van de gang is een rond kijkgat, dat zich in den voorgevel van het bankgebouw bevindt, en waardoor de agenten bij het langsloopen telkens een blik werpen om te zien of hier wel alles veilig is!

— Jij komt wat laat met je waarschuwingen! gromde Bill dreigend. Heb je meer van dat nieuws?

— Boven loopen we minder gevaar, antwoordde Harraden onverschillig. Ik heb je niet gevraagd om hier te komen. Wil je soms teruggaan?

Bill maakte een woedend gebaar, en toen verhaastte hij zijn schreden, en liep zoo vlug hij kon door de gevaarlijke gang, zonder zelfs een blik te werpen op de vervaarlijke, stalen deur, die zij voorbijgingen, en hij haalde pas weer met eenige gerustheid adem, toen hij den voet had gezet op de onderste trede van den steenen trap die naar boven voerde, op nauwelijks een meter afstand van het ronde muurgat, waardoor men de beenen van een paar late voorbijgangers nog juist kon zien voorbijgaan.

Boven gekomen wischte Bill zich het voorhoofd af, en fluisterde:

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het nog nooit zoo benauwd gehad. Waar zijn we hier ergens?

— Gelijkvloers. Deze deur zal je moeten for-

ceeren. Die geeft toegang tot de groote vestibule en ik weet zeker dat ze des nachts wordt afgesloten. Je kunt nu je licht nog gebruiken, maar aanstonds zul je het moeten uitdoen, want ik ben bang dat ze het van buiten zouden zien. Boven de voordeur is een ruit met dikke tralies.

Bill mopperde in zich zelf, maar hij wist stellig heel goed, dat men nu eenmaal geen fortuin in handen krijgt zonder er hard voor te werken. Hij zette dus zijn tasch voorzichtig neer, opende ze, onderzocht even de deur, koos een paar werktuigen uit, en begon ijverig toen te werken.

Na verloop van tien minuten moest de deur zich als de mindere erkennen.

Bill duwde ze heel voorzichtig open, na zijn lamp te hebben uitgedaan, en vatte Cedric bij den arm.

De vestibule was heel zwakjes verlicht door het schijnsel dat van de straat naar binnendrong door het smalle raampje boven de zware voordeur.

Zwakjes blonk het koper van de loketten in de duisternis.

— Waar staat de kas? vroeg Bill fluisterend, en bijna onhoorbaar.

— In het kantoor van den kassier, aan de overzijde.

— Breng me er dan heen. Daar kunnen we onze lamp wel weer opsteken. Dat is niet te zien door dat ruitje heen.

Hij wilde al verder gaan, toen Cedric hem weerhield.

— Wat is er? vroeg Roode Bill ongeduldig.

— Ik heb de combinatie van het slot Bill — maar je hebt een kleinigheid vergeten, geloof ik. De sleutel!

Het bleef geruimen tijd stil in de ruime vestibule en niets was te hooren dan de snuivende ademhaling van Bill, die tenslotte bijna stikkend van woede en zelfverwijt siste:

— Zou ik kindsch worden? De sleutel — natuurlijk! Wat hebben we aan honderd — aan duizend combinaties als we den sleutel niet hebben? Er zijn er twee, heb je gezegd. De kassier heeft er een van. De jonge Hickory heeft den anderen. Dien moeten we hebben. En al zou ik hem koud moeten maken — — —

— Zoover hoeft het niet te komen, mijnheer Bill! liet eensklaps vlak bij hem een rustige stem zich hooren, en op hetzelfde oogenblik flitsten drie zaklampen aan.

Bill slaakte een gesmoorden vloek, en tastte

naar zijn zak, maar hij deed het louter werktuigelijk, want hij wist dat hij geknipt was, dat hij, om in zijn eigen taaltje te spreken, „er gloeiend bij was.”

Tegenover hem stonden een brigadier en twee stevige agenten, en alle drie hadden hun revolvers klaar tot schieten.

Half stikkend van woede richtte hij zich tot den bleeken Cedric, en riep:

— Dat heb jij me gelapt, jij schurk! Maar dat ik je, als ik weer los kom — — —

Het was alsof hij zich op den jongen man wilde werpen, maar de brigadier maakte een dreigende beweging met zijn wapen, en zei:

— Geen beweging meer, Bill, of ik maak me kwaad. Die jongen heeft er niets mee te maken. Denk je dat we kinderen zijn? We zitten hier al den geheelen dag op je te wachten, want mijnheer Hickory heeft ons gewaarschuwd en wij wisten wel, dat Roode Bill niet zoo gauw een eenmaal opgevat plannetje prijsgeeft! Hier je handen!

Bill was een fatalist in zijn soort, en hij stak gedwee zijn dikke polzen uit, en met een scherp klickend geluid sloten de boeien er zich omheen.

— En ga nu rustig mee, beval de brigadier.

Geflankeerd door twee agenten stapte Bill onderworpen, maar in zijn hart razend van woede, naar het particuliere kantoor van de Heeren Hickory, op de eerste verdieping gelegen, en daar vond hij de twee firmanten, een beetje bleek om hun neus, en waarvan de een dadelijk zenuwachtig begon:

— Dat is hem dus! Wat een gemeen gezicht! Bood hij tegenstand, brigadier?

— Hij was zoo mak als een lam, mijnheer! verzekerde de brigadier met een lachje. We zullen hem maar gauw meenemen.

Maar nu barstte Bill woedend uit:

— Maar ik niet alleen! Cedric Harraden zal er ook van lusten!

De jonge firmant trok hoog zijn wenkbrauwen op, staarde den brigadier verbluft aan, en vroeg:

— Wat bazelt hij daar? Waarom noemt hij den naam van een van onze klerken? Was die er bij? Waar is hij dan nu?

De brigadier haalde de schouders op en antwoordde rustig:

— Roode Bill praat wartaal, mijnheer! Hij was heelemaal alleen!

Bill werd krijtwit. Hij keek om zich heen. Van Harraden was niets te bespeuren. Half

krankzinnig van woede gilte hij :

— En ik zeg jullie dat hij er bij was ! Hij kan onmogelijk ontsnapt zijn ! En als hij dat wel is — dan heb ik nog een ander potje voor hem te vuur staan ! Die mooie mijnheer heeft U al lang bestolen ! Maak zijn kas eens op, en zie wat er aan mankeert — vijfhonderd pond, of mijn kop eraf !

Het gelaat van de beide heeren Hickory vertrok krampachtig.

De jongste firmant zeide :

— Dat kan ik niet gelooven, of ik moet het gezien hebben ! Hij maakte altijd een fatsoenlijken indruk ! Ik geloof dat jij liegt, man, in de hoop dat je straf daardoor minder zal worden.

— Zoek zijn kas na ! Tel zijn kas na ! brulde Roode Bill maar aan een stuk door. Hang me direct op, als er niet vijfhonderd pond aan ontbreken ! Ik zeg je dat hij een dief is, en dat hij mij geholpen heeft, en als die klabakken het tegendeel beweren, dan liegen ze ook. Ze moeten hem gezien hebben in de vestibule !

— Niets gezien ! zeide een der agenten jakoniek.

— Niets gezien ! herhaalde zijn collega als een echo.

— Prachtig ! Allemaal niets gezien ! Heel goed. Laat U hem dan morgen maar eens bij U komen, en maak zijn kas op. Dan zullen we lachen ! schreeuwde Bill. En breng me nu weg — ik heb er al lang mijn bekomst van ! En als jullie Harraden in handen hebt voor dat zaakje — dan zal hij ook wel bekennen dat hij er van nacht bij was.

De twee agenten voerden den vloekenden Bill weg en de brigadier bleef met de beide heeren Hickory alleen. De oudste firmant trommelde zenuwachtig met de knokige vingers op het blad van zijn schrijftafel en zeide na eenige oogenblikken :

— Je hebt dus goed gezien, brigadier, wat dien schurk betreft. Een groot geluk dat je een half uur geleden toevallig door het kijkgat naar binnen keek ! Maar wat die kerel zei van Harraden heeft mij toch ongerust gemaakt. Ik moet mij dadelijk gaan overtuigen. Ik heb het eigenlijk niet goedgekeurd, dat jullie dien jongen zoo spoedig weer vrij hebt gelaten — al was er dan geen bewijs voor zijn medeplichtigheid met dien kerel — dien ellendigen Morrison, of hoe hij inderdaad mag heeten. Wees zoo goed en help mij daarbij even.

De brigadier salueerde zwijgend. Het drietal

begaf zich naar het algemeen kantoor, waar in een kleine brandkast, ook de aan Harraden toevertrouwde kas werd bewaard. De jonge heer Hickory opende de kast en nam er een ijzeren trommel uit, slechts met een lip gesloten. De brigadier zeide rustig :

— Als u de boeken even inziet zal ik het geld tellen, mijnheer !

En zoo sloeg mijnheer Hickory Jr. de boeken na en de brigadier telde.

Toen werd er een totaal genoemd en de brigadier zei weer met zijn rustige stem :

— Klopt tot op een cent na — ik heb dadelijk wel geweten dat Roode Bill maar wat vertelde !

Om volkomen zeker te zijn telden na elkaar ook de beide bankiers het geld in den trommel.

Er mankeerde inderdaad geen cent — boeken en saldo in kas kwamen nauwkeurig overeen.

Alles werd weer gesloten en weggeborgen. De brigadier kreeg een sigaar en een pluimpje, salueerde opnieuw en verliet op zijn beurt het bankgebouw.

Op straat vond hij een der agenten, dien hij op den schouder klopte met wel zeer eigenaardige woorden in den mond van een politiemans :

— Dat is voor dezen nacht helaas, mislukt, Brand, door de onverhoedsche komst van Roode Bill en omdat wij vóór alles moesten zorgen voor dien domoor van een Harraden, die natuurlijk door den fielt gedwongen werd om hem den weg te wijzen. Maar de heeren zijn nog niet van mij af ! De verkleedpartij heeft dan toch in ieder geval dit goede resultaat gehad, dat ik ongemerkt vijfhonderd pond in den geldtrommel van dien jeugdigen dwaas kon stoppen — geen wonder dat zijn kas precies klopte !

Den volgenden dag hadden de heeren Hickory alle reden om zich te verbazen en dat meer dan eens ! Ten eerste was mijnheer Morrison op uiterst brutale wijze uit zijn cel ontsnapt, meldde hun ochtendblad.

Ten tweede lazen zij geen woord over hetgeen er den nacht te voren in hun bankzaak was voorgevallen !

Ten derde werd er niets vermeld over een arrestatie van Rooden Bill die inderdaad pas een volle maand later werd gearresteerd wegens poging tot doodslag op een agent.

Ten vierde ontvingen zij een briefje van Cedric Harraden, die daarin meldde dat hij

in Australië een beter betaalde betrekking had gekregen en afscheid nam.

Maar het ergste kwam pas na twee maanden.

Want toen werd in een donkeren nacht de fameuse brandkast zoo goed als leeggehaald

en bij de keurig geopende deur lag een kaartje :

Men moet den dag niet prijzen voor den avond. — Complimenten van mijnheer Morrison — Raffles."

De volgende aflevering bevat :

Het Raadsel van Rossfield Manor.

VERSCHEENEN I

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885